

Adventes Vēstis

2013. gada aprīlis, #4 (206)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
“DARBS UN
SIRDSAPZIŅA”

LIEPĀJAS
DRAUDZEI
ATJAUNOTS
DIEVNAMS

VI JAUNIEŠU
KONFERENCE
“JĒZUS. VISS”

ĢIMENE:
“PAR LIDOJU-
MAM LABVĒ-
LĪGU LAIKU”

INTERVIJA AR
VIJU UN ILGA-
RU LIEPIŅIEM

Latvijas ziņas	4
Tēma	10
Vārds mācītājam	14
Intervija	16
Jauniešiem	18
Bērniem	20
Ģimene	22
Pārdomas	23

Sirdsapziņas pieredze

Šajā reizē mūsu tēma ir sirdsapziņa. Nesen lasīju vācu teologa D. Bonhēfera pārdomas. Viņš piemin Gētes Faustu: “Ja Fausts pēc dzīves jēgas meklējumiem savas dzīves beigās saka: “Es redzu, ka mēs neko nevaram zināt,” tas ir rezultāts, bet, ja šo teikumu pirmajā semestrī pārņem kāds students, lai attaisnotu savu slinkumu, tas ir kaut kas pilnīgi cits. Kā rezultāts šis teikums ir patiess, bet kā priekšnosacījums – pašapmāns. Tas nozīmē, ka atziņu nevar šķirt no eksistences, kurā tā iegūta.”

Lai arī piemērs rakstīts citā kontekstā, domāju, ka to var attiecināt uz sirdsapziņas lietām. Līdzās Faustam varētu arī minēt Salamanu, kurš savu dzīves pieredzi apkopoja vārdos “viss ir niecība”. Mums šādi secinājumi var izklausīties pārdoši, mēs varam tiem nepiekrīst, bet to autori, atšķirībā no mums, bija kaut ko piedzīvojuši. Šīs reizes tēmas rakstā Aidis aplūkojis sirdsapziņas jautājumu no cilvēku pieredzes viedokļa. Tieši tāpēc, ka tā ir tik atšķirīga dažādiem cilvēkiem, personīgā pieredze mums ir nozīmīgāka par lozungiem un klišejām.

Šajā izdevumā būs jūtams prieks. Prieks par pavasari, par aktīvo jauniešu darbošanos, par skaistajām Liepājas dievnama telpām, prieks par iespēju kalpot un piedzīvot Dievu. Lai svētīga lasīšana!

Ģirts Rozners

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Līvijs BALTRUŠAITE
Māris DEBNERS
Māriete LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Beatrise RANCĀNE

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība, izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Viesturs Reķis
Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps

Evaņģēlija dziļumi

Pēc divainā, sen nepiedzīvoti aukstā pavasara, sniega un mīnus grādu temperatūras gandrīz vai nepierasti bija nokļūt saulainajā, siltajā Libānā. Tur Adventistu Vidējo Austrumu Universitātē notika Eiropas teoloģijas pasniedzēju konference. Konferences tēma bija: Tulkojamais Evaņģēlijs.

Un es ieraudzīju citu eņģeli lidojam augstu debesīs. Viņam bija dots sludināt mūžīgo evaņģēliju zemes iedzīvotājiem – ikvienai tautai, ciltij, valodai un ļaudīm (Atkl. 14: 6). Evaņģēlijs skar un iesaista visus pasaules iedzīvotājus neatliekamā procesā. Tautas, valodu grupas, unikālas, mazas valodas, visas jāskar evaņģēlija tulkojuma iespējām. Jāņa Atklāsmes grāmata piedāvā jaunu skatu uz evaņģēlija visaptverošo, kosmisko dimensiju un universālo pielietojumu. Stāsts nav par zināšanām, uzvedības maiņu, bet par personīgo piedošanu un pārvērtību, kuru ienes Dieva Jērs.

Šajā konferencē galvenais uzsvars nebija tik daudz uz prasmēm pārvērst senos tekstus mūsdienu valodās vai par Bībeles tulkojumiem, lai gan daži referāti skāra šīs tēmas un atgādināja tulkošanas galvenos principus un virzienus. Vairāk referāti, studijas un pārrunas bija vērstas uz to, kā padarīt evaņģēliju saprotamu mūsu līdzcilvēkiem, lai tie nepaliktu sveši, nesaprotami vārdi, bet būtu dzīvu darošs spēks. Un tas var notikt tikai tad, kad evaņģēlijs ir dzīvi mainošs spēks mūsu personīgajā gājumā. Kad mēs esam gatavi saprast, ka esam daļa no Dieva stāsta, un esam gatavi tajā iekļauties, ļaujot Dieva Garam mūs vadīt.

Mēs neesam aicināti mainīt pasauli. Mēs ienesam Dieva mīlestības akcentus, bet nemainām pasauli. Pasauli mainīt var Dievs sev pieņemamā un zināmā veidā. Lasot Bībeli, jāsaprot gan ko rakstītājs gribēja teikt, gan kādu atbildi var saņemt šodienas cilvēku pārdzīvojumi un jautājumi.

Šodienas postmodernais cilvēks ir saistīts ar realitāti un nevis ar abstraktiem vārdiem, kā tas bija vēl pirms dažām desmitgadēm. Šodien nepieciešams bībeliski teoloģiskais redzējums: sastapt cilvēku tur, kur tas atrodas. Tāds ir Dieva princips. Kā piemēru varam minēt to, ka Jaunā Derība sarakstīta ikdienas valodā, evaņģēliji atklāj to, kur bija un kā darbojās Jēzus Kristus. Jēzus ienākšana mūsu pasaulē bija Dieva klātbūtne cilvēces vēsturē. Un, protams, pieņemot un vērtējot to, ko saprot. Apustulis Pāvils rakstīja par savu līdzdalību evaņģēlija tulkošanā dažādām cilvēku grupām saprotamā valodā:

“Brīvs būdams no visiem, esmu sevi padarījis visiem par vergu, lai iemantotu vairāk cilvēku. Jūdiem es biju kā jūds, lai iemantotu jūdus, tiem, kas zem bauslības, kā tāds, kas zem bauslības – tomēr tāds nebūdams –, lai iemantotu tos, kas zem bauslības. Tiem, kas bauslību nepazīst, es biju kā tāds, kas bez bauslības – tomēr es nebiju brīvs no Dieva bauslības, es biju zem Kristus bauslības – lai iegūtu tos, kas nepazīst bauslību. Vājajiem es biju vājš, lai iemantotu vājos. Ikvienam biju tāds, kāds viņš ir, lai kaut dažus izglābtu. Bet to visu es daru evaņģēlija dēļ, lai būtu pie tā līdzdalīgs.” (1Kor 9: 19-23)

Gribu novēlēt, lai, meklējot ceļus uz cilvēku sirdīm un izpratni, mēs piedzīvotu evaņģēlija dziļumus un vareno spēku katrs savā dzīvē. Un lieliski ir tas, ka Dieva Gars joprojām ved cilvēkus atpakaļ Dieva valstībā arī mūsu Dzimtenē.

Nevaru nepieminēt, ka šajā mēnesī Liepājas draudze atkal iesvētīja kalpošanai savu skaisti izremontēto dievnamu un jau atkal ar pilnu enerģiju meklē ceļus, lai evaņģēlijs būtu sadzirdams katram saprotamā veidā. Jēzus aicināja katru savu mācekli darīt citus par mācekļiem. Un mēs to varam darīt gan ģimenē, gan darba vietā un sabiedrībā. Lai Dievs bagātīgi svētī katru šādā piedzīvojumā!

Viesturs Reķis

Gaidāmie pasākumi

27. aprīlis

Rīgas 4. draudzes 90 gadu jubileja.

3.-5. maijs

Pāru dienas "Uz brīdi divatā".

3. jūnijs

Adventistu Latvijas draudžu savienības Sieviešu kalpošanas 2. konference "Inovātīva kalpošana".

Sludinājumi

• Meklēju iespēju īrēt gultasvietu vai arī vienistabas dzīvoklīti centrā par nelielu samaksu. Lūdzu atsaukties atsaucīgus cilvēkus, mans telefona numurs ir 22063718, ir iespēja mainīt pret labu vienistabas dzīvoklīti pie Māras dīķa!

Tik brīnišķi, mans Dievs, Tu mani vadi!

Aprīļa pirmais sabats Olaines draudzei bija īpašs. Mēs sveicām mūsu mīļo un darbīgo māsu Dzidru Geidi viņas lielajā jubilejā. Bībeles vērtējumā viņa ierindota pie ļoti stiprajiem. Dziesminieks saka, ka cilvēka mūžs ir septiņdesmit, bet, kas stiprs, dzīvo arī astoņdesmit.

Dzirdriņa mums ir Dieva dāvana un piemērs kalpošanā Dievam un cilvēkiem. Ik sabatu viņa mēro ceļu no Dreiliņiem līdz Olainei, lai kalpotu ar dāvanām, kuras Kungs viņai dāvinājis. Pateicoties Dzirdriņai, Olaines draudzē ik sabatu skan dziesmas, kuras viņa iemācījusi mūsu māsu ansamblim. Dzirdriņa vēl arvien ir mūsu sabatskolas skolotāja, mūsu mediķis un mūsu audzinātāja kā bērniem, tā pieaugušajiem.

58 gadus Dzidra kā ārste ir nostrādājusi Slokas slimnīcā un turpina strādāt, ja nepieciešams, pat aizstājot nodaļas vadītāju. Ja kādam draudzē rodas mazdūšība, tad Dzidras piemērs iedrošina. Kungs Dzirdriņu ir svētījis ar īpašu darba mīlestību un lielu atbildību pret visu, ko viņa uzņemas darīt.

Vēlam mūsu Dzirdriņai piedzīvot vēl daudz skaistu dienu, kalpojot Kungam Jēzum Kristum.

Adventistu Olaines draudze

No Cēsīm uz „Zilēm”

16. martā, Vispasaules adventistu jauniešu lūgšanu nedēļas sākumā, vienojoties kalpošanā ar jauniešiem visā pasaulē, Cēsu „Sadraudzības” jaunieši un CM devās uz Bērnu namu „Zīles” Valmieras tuvumā. Pirmo reizi tur bijām 2012. gada 23. decembrī, ADRAS pasākuma ietvaros, vienojoties tur kopā ar Limbažu draudzi. Toreiz bērnu nama bērni izteica vēlēšanos mūsu jauniešus redzēt vēlreiz, tāpēc īpašajai kalpošanas dienai izvēlējāmies tieši šo vietu. Kopīgas aktivitātes sporta zālē un dažādās spēles jauktās komandās satuvināja abas „puses”, un bija pienācis laiks parādīt līdzatvesto Lielo Bībeli – bibliotēku, īsumā pastāstīt dažādus stāstus no tās un liecināt, ka Dieva Vārda lasīšana mainījusi mūs pašus. Pēc tam daudzos jo daudzos mazos puķu podiņos kopīgi sasējām krešu salātu sēklas, jo pavasarī taču vitamīni vajadzīgi!

Mūsu lūgšanas par jaunajiem draugiem ir šādas: „Lai mūs visus mīlošais Debess tēvs audzē ne tikai mazās krešu salātu sēkliņās, bet arī Dieva Vārda sēklu, šo īpašo – bez vecāku mīlestības palikušo – bērnu sirdīs! Zinām, ka esam „Zīlēs” atkal gaidīti, un arī paši ar nepacietību vēlamies šo draudzību turpināt!

*Sadraudzības” jauniešu un CM komandas vārdā
Anitra Rause*

Aplūko padarīto un izvērtē nepieciešamo

18. martā Latvijā un arī Tukumā pabija delegācija no Zviedrijas pilsētas Orebro, lai pašu acīm skatītu situāciju sociālajā un aprūpes sistēmā, kā arī novērtētu, kur un kā paveikti labie darbi, kuriem atbalstu snieguši viņu draudzes locekļi.

Šajā viesošanās reizē ciemiņi iespēja iepazīties ar Tukuma sociālā dienesta un Invalīdu

dienas centra darbu un apmeklētājiem, pabūt Irlavas slimnīcā, kā arī apmeklēt kādu ģimeni, kam, pateicoties zviedru draugu ziedojumam, bija iespējams sapost skolas gaitām jauno pirmklasnieku.

Kā pastāstīja Adventistu baznīcas Tukuma draudzes mācītājs Tāivaldis Vilnis, šajā grupā, ko uz Latviju atvedusi Astrīda Ēriksone, bija cilvēki no vairākām kristiešu draudzēm Zviedrijā. Ar ADRAs starpniecību cilvēki tur pavisam konkrētā veidā palīdz cilvēkiem šeit, kuriem dažādu apstākļu dēļ šīs palīdzība tiešām nepieciešama. Tā, piemēram, tiek savākti līdzekļi, lai slimnīcās iegādātos gultas, sagādātu invalīdu ratiņus, kruķus vai citas palīgierīces. Konkrēti Irlavas slimnīcai tādejādi sagādāti medikamenti 1000 latu apmērā. Tāpat, kā esam jau rakstījuši, pateicoties saziņotajiem līdzekļiem, vairākas ģimenes Tukuma novadā saņem speciālās pārtikas pakas, kurās ir produkti, ko var lietot arī ar celiakiju sirgstošie. Jau viena ģimenes locekļa pabarošana, kurš uzturā nedrīkst lietot glutēnu (kviešu, rudzu un miežu olbaltumviela) saturošu produktus, var izmaksāt ļoti dārgi, bet ja ģimenē ir pieci šādi cilvēki, kas ir reāls gadījums mūsupusē, saprotams – bez atbalsta neiztikt. Atbalsts tiek sniegts vēl daudz un dažādos veidos.

Pēc viesošanās Tukumā tālāk ceļš zviedrus veda uz Rīgu, uz P. Stradiņa klīnisko slimnīcu. Bet ar redzēto, skaidro V. Vilnis, zviedru viesi bijuši apmierināti un izpratuši šī brīža situāciju. Proti, telpas, aprīkojums, pakalpojumi, ko cilvēki pie mums var saņemt, ir augstā līmenī. Tomēr ir arī otra monētas puse – algas un dzīves līmenis, tai skaitā arī strādājošiem speciālistiem, reizēm ir tik zems, ka pietrūkst pavisam elementārām lietām. Un labi, ka šādos brīžos tiek sniegts atbalsts.

Liena Trēde (publicēts „Tukuma Neatkarīgās Ziņās”)

Kristus mūzikā

Kamerkora „Cantamus” Lieldienu koncerts Rīgas 1. draudzes dievnāmā notika Klusajā sestdienā. Koncerta nosaukums „Mirkļis bez elpas” ne mirkli nepalika bez tieša šī nosaukuma pilnīga piepildījuma. Kora diriģente un mākslinieciskā vadītāja Jeļena Zaķe kopā ar savu meitu, mūzikas akadēmijas studenti Santu, plānojot sasniegt klausītāju sirdis un koncertā atklāt Dieva dotos talantus, bija uzlūgušas piedalīties kristīgo dzejnieci Rudīti Losāni,

muzikālo grupu „Sliekšņi un griesti”, kā arī Mežragu oktetu un Emīla Dārziņa un mūzikas akadēmijas jaunos mūziķus. Kora „Cantamus” dziesmas tika rūpīgi saskaņotas ar Rudītes Losānes dzejas rindām, lai, kopā savijušās, tās klausītājus izvestu cauri Dieva Dēla Jēzus Kristus ciešanu ceļam no Lielās piekdienas līdz augšāmcelšanās brīnumam-Lieldienu svētdienai.

Visa koncertprogramma noskanēja kā kopā savīts un dziļi pārdomāts Jēzus Kristus lielajam ziedojumam veltīts pagodinājums caur mums jau zināmiem un pazīstamiem draudzes locekļiem, piemēram, Vizmu Driķi, kura latviešu valodā atdzejojusi Kristus krusta ceļa ciešanas no filmas „Krusta ceļš” – „Via Dolorosa”. Ar komponista Viļņa Puncas un vārdu autore Ingridas Markusas pirmatskaņojumu „Klaudz āmurs uz zemes ik dienas” koncertmeistara Māra Žagara atskaņojumā klausītājus vārda tiešā nozīmē bez elpas atstāja muzikālā grupa „Sliekšņi un griesti”. Te būtu jāraksta daudz vārdu un uzvārdu, lai pieminētu visus koncerta dalībniekus. Patiešām, tā ir liela mūsu mīļā Dieva žēlastība, kura dāvinājusi mums talantus atklāt mūzikā un dzejā, mežragu skaņās un balss vibrācijās, tulkošanā, komponēšanā un izpildījumā Dēla Jēzus Kristus sāpes, cerības, uzticību un uzvaru pār grēku.

Guntra Ruško

Liepājas dievnams atkal iesvētīts

6. aprīlī Liepājas draudze savā dievnāmā sapulcējās uz īpašiem svētkiem – dievnama atjaunošanas svinīgu noslēguma dievkalpojumu.

Tomēr, pirms varam patiesi saprast īpašo prieka atmosfēru, kāda valdīja šajā dievkalpojumā, ir jāatceras, ka viss sākās tais laikos, kad Latvija bija viena no Cariskās Krievijas guberņām. Līdz 1905. gada revolūcijai gan Rīgas draudze, gan arī Liepājā un tās apkārtnē adventistu grupas darbojās nelegāli, jo oficiālās sapulcēšanās tiesības cariskajā Krievijā bija tikai valsts baznīcām.

1905. gadā nodibinājās Liepājas draudze. 1906. gadā tika izdots Stolipina dekrēts par sirdsapziņas brīvību Krievijas impērijā. Valsts Dome Pēterburgā pieņēma lēmumu par propagandas brīvību, un saskaņā ar šo likumu draudze varēja pulcēties legāli un izdot legāli savu literatūru.

1910. gadā bija jau vairāk nekā astoņdesmit locekļu, un līdzšinējās telpas izrādījās par mazām. Kad jau ilgāku laiku tika meklētas piemērotākas telpas, bet tādas nebija atrodamas, brāļu starpā radās ideja celt pašiem savu lūgšanas namu, kas toreizējās Baltijas guberņā vēl nekur nebija darīts.

Izvēlēta vieta bija zaļa pļava, iespējams, ka ganības. Nams tika celts, pateicoties savienības un pašu draudzes locekļu ziedotāju atbalstam. Ir zināms, ka atsevišķi cilvēki ziedojuši pat ap 500 krievu rubļu, kāda vienkārša strādniece pa daļām saziedoja 35 zelta rubļus.

Patī draudze piedalījās nama celtniecībā. Ķieģeļus veda no Zviedrijas. 1911. gada rudenī tika guldīts pamatakmens lūgšanu namam Uliha ielā 70. 1912. gada Lieldienās jauno kapelu iesvētīja Krievijas Adventistu savienības priekšnieks H. Lebzaks. Pēc Dr. Daniela Heica rīcībā esošās informācijas, Adventistu Liepājas dievnams bijis pirmais un vienīgais cariskās Krievijas teritorijā uzceltais dievnams pirms pirmā pasaules kara.

Laiks 100 gados nebija saudzējis šo namu, tāpēc, viesojoties Liepājā un piedaloties dievnama 100. gadadienas svinībās, Adventistu baznīcas Trans-Eiropas (TED) nodaļas vadītājs Bertils Viklanders svētīja remontdarbu uzsākšanu svinīgā dievkalpojumā 2012. gada 29. aprīlī.

draudzes interneta mājaslapā www.liepaja.adventisti.lv un draudzes dievnāmam veltītajā mājaslapā www.baznicai100.info. Fotografijas varat aplūkot draudzes profilā portālā www.draugiem.lv/liepajadraudze.

Protams, vismīļāk mēs jūs visus vēlamies aicināt ciemos. Atbrauciet! Visu apskatiet paši savām acīm... un slavējiet Dievu kopā ar mums!

Evija Roderte

Atzīmējot nama 101. gadadienu, 2013. gada Lieldienās Liepājas draudze piedzīvoja patiesi iedvesmojošu brīdi – dievnama atkal iesvētīšanas dievkalpojumu, kuru vadīja Adventistu Latvijas draudžu savienības bīskaps Viesturs Reķis.

Vairāk par dievnama remontu un iesvētīšanas svētku dievkalpojumu varat uzzināt

Vislielākā dāvana

Ar mācītāja Aiņa Kaspara uzrunu sestdien, 30. marta pēcpusdienā, Aizkraukles adventistu draudzē iesākās organizētais labdarības pasākums. Uz akciju bija aicinātas ģimenes no Aizkraukles un apkārtnējiem novadiem. Tajā piedalījās ap 60 bērnu ar vecākiem un draugiem.

Mācītājs atnākušajiem izstāstīja stāstu par Dieva mīlestības dāvanu – Jēzu Kristu, norādot kā uz vislielāko Dāvanu cilvēcei. Draudzes bērni un jaunieši Līgas Ondzules vadībā bija iestudējuši uzvedumu par Jēzus Kristus vietu mūsu dzīvē – „Uzvara pār grēku”. Sarīkojuma turpinājumā norisinājās dažādas aktivitātes, bet vienā radošajā darbnīcā bērni varēja izrotāt papīra sirsniņas. Kopumā tās izteica 12 patiesības par Dievu, piemēram, „Dievs tevi mīl”, „Dievs dod spēku”, „Dievs ir uzvarētājs” un citas. Noslēgumā katrs bērns saņēma dāvanu, kura bija sarūpēta sadarbībā ar labdarības organizāciju „Samaritan’s Purse”, un grāmatu – „Vislielākā dāvana”. Katrai dāvanai tika pievienots klāt ielūgums uz bērnu sabatskolu un „Ceļa meklētāju” klubu.

Māmiņa Silva no Aizkraukles dāvanas saņēma saviem trim bērniem. „Viņiem šis pasākums bija liels prieks, skaistas emocijas, un līdz ar to arī vecākiem, un dāvanaiņš vēl ilgu laiku atgādinās par šo jauko notikumu,” teica Silvas kundze. Matīss no Pļaviņām un Ieva no Jēkabpils, dāvanas saņēmēji, atzina, ka pārsteigumu atvērs un baudīs mājās. “Brālēnam dāvanā bija mašīniņa, lukturītis, krītiņi un bločiņš zīmēšanai, bet man mīkstās rotaļlietas – divi lācīši, zeķes, cimdiņi un divas apsveikuma kartiņas,” priecājās Ieva. Kopējā „ģimenes bildē” apstādinājām bērnu laimīgāko mirkli par saņemtajām dāvanām.

Sarmīte Iveta Lauberte

Dievkalpošana internetā

Lielā viesnīca „Sava” Slovēnijas pilsētiņā Rogaška Slatina martā bija jau otrā vieta, kur notika „LIFEconnect TV” pārraide. Īstenībā jau vairāk nekā 10 gadus šajā viesnīcā notiek darba tikšanās un mācību pasākumi LIFEconnect projekta ietvaros. Šajā laikā darbinieki un pilsētas iedzīvotāji ir iepazīlušies ar septītas dienas adventistiem, un daži no pilsētniekiem bija uzaicināti uz viesnīcu, lai runātu par dzīvi kopā ar interneta sabiedrību kanālā LIFEconnect.

Divās brīvdienās mācītājs Miroslavs Pujičs, kurš ir Transeiropas divīzijas Komunikācijas nodaļas direktors, analizēja 6 tematus mūsdienīgā interpretācijā. Tika izmantota mūzika, vēsture un prezentācijas par uzticēšanos, godīgumu, uzticamību, piedošanu, mīlestību un cerību. Tam visam vajadzēja veicināt pozitīvu izvēli uzaicināto cilvēku auditorijā.

Ap 70 cilvēku piedalījās „LIFEconnect TV” translācijā no viesnīcas. Sēžot pie galdiņiem ar garšīgu cienastu, viņi varēja piedalīties viktorīnās un iepazīties cits ar citu. Katrā vakarā bija īsa prezentācija par veselīga dzīvesveida principiem. Vielū pārdomām nepiespiests un atklātās diskusijās deva videoklipi un vadītāju stāsti. Vakara noslēgumā dalībniekiem tika piedāvāts padomāt par savām vērtībām un izdarīt labu izvēli savā dzīvē.

Slovēnijas Septītas dienas adventistu prezidents Zmago Godina teica: „Programma „LIFEconnect TV” bija lieliska iespēja caur elektroniskiem plašsaziņas līdzekļiem savienoties ar cilvēkiem, kas citādi kautrētos apmeklēt tradicionālu dievkalpojumu. Programma rādīja, kā mūžīgo evaņģēliju var pasludināt mūsdienā sabiedrībā. Tā bija liela svētība visiem mums.”

Programma „LIFEconnect TV” neaprobežojāstikai arnēliolu Rogaška Slatinā pilsētiņā. Katru vakaru apmēram 700-800 cilvēku pievienojās tiešraides translācijai internetā. Visi šie cilvēki varēja piedalīties programmā: kamēr viesnīcas auditorija apsprieda jau-

tājumus, darbojās online čats, kurā visi pārējie varēja iesaistīties sarunās. Daudzi komentēja labo programmas kvalitāti, lieliskomu zīku un atbilstošos tematus. Viens interneta viesis uzrakstīja: „Esmu iemācījies saglabāt mieru

un uzticēt savas problēmas Dievam.” Cits rakstīja: „Es ticu, ka jūs šodien mūs aizvedāt pie kāda, kurš vedīs tālāk mūs uz pareizo dzīves pusi...”

Tiešraides videotranslācija internetā no Slovēnijas bija otrais mēģinājums pēc veiksmīga starta, kad līdzīga programma tika īstenota Albānijā. „LIFEconnect TV” ir daļa no LIFEconnect projekta, par kuru savulaik „Adventes Vēstis” ir jau rakstījušas. Tas ir orientēts uz interneta sabiedrību, kad cilvēki kopā var analizēt dzīvi ar mērķi kļūt par Kristus mācekļiem. Adresē <http://www.lifeconnect.info> ir iespējams satikties, apmainīties ar viedokļiem un piedzīvojumiem, tur ir forums. Latviešu valodā adrese ir <http://www.lifeconnect.lv> Pasākumi „LIFEconnect TV” ir ceturtais līmenis mācekļības procesā, pirmā ne-virtuālā vieta, kur satikties. Pēdējais līmenis jau ir uzaicinājums mācekļībai draudzē.

Interneta mācītāji un darbinieki piedalījās šajā notikumā Slovēnijā, kur viņi varēja gūt vērtīgu pieredzi, kā nākotnē nodrošināt dažādus tiešraidē translējamos pasākumus savā valstī.

Tikmēr LIFEconnect komanda gatavojās nākošajām tiešraides translācijām, kas aprīlī notika no Polijas, Maķedonijas, Serbijas un Melnkalnes. Bet oktobrī LIFEconnect komanda šādas tikšanās rīkos Latvijā. No 18. līdz 20. oktobrim plānota tiešraide „LIFEconnect TV” krievu valodā, bet no 25. līdz 27. oktobrim latviešu valodā. Lai kļūtu par interneta sabiedrības daļu un varētu piedalīties šajā augošajā kalpošanā, ielūkojieties minētajā mājas lapā. Mēs jūs gaidām!

Oļegs Mihailovs

LAIKS SĒT!

Lieldienu laika sestdienā Cēsu „Sadraudzības” draudzei atkal bija darāms kopīgs darbs. Cēsu pilsētas ielas rotāja balta sniega sega, un tikai aiz mākoņu vāliem pa retam varēja pamanīt bālu saulīti. Tāpat kā Ziemassvētku laikā, vēlējāmiešiem uzrunāt cilvēkus pilsētas Rožu laukumā. Šoreiz mūsu devīze bija „Laiks sēt!”

Izlikām tur visdažādāko Bībeļu izdevumu izstādi. Garāmgājējiem dāvinājām pavasarī tik nepieciešamo sēklu paciņas ar dažādiem piemērotiem Bībeles tekstiem. Draudzes māsas savās mājās jau laicīgi bija iestādījušas mazos sīpoliņus, un tagad svaigi, mazi lociņi patīkami atdzīvināja sniegotu Cēsu puses apkārtni. Arī šie lociņi mazos podiņos, glīti iesaiņoti, ar Dieva Vārda uzlīmīti uz sāniem, atrada „mājas” pie interesentiem.

Visus garāmgājējus, kas vēlējās, aicinājām iekšā RPIVA augstskolas telpās, kur cilvēkiem piedāvājām gan maizītes ar zaļumiem, gan dažādas zaļu tējas. Mazākajiem bija iespējams iepazīties ar Lielo Bībeli un vienlaicīgi klausīties kristīgu mūziku. Pēc triju stundu evaņģelizācijas ārā un ”tējnīcā” sekoja koncerts. Uz to īpaši aicināti bija mūsu iepriekšējā semināra dalībnieki. Tāpat katrs no draudzes locekļiem bija centies atvest uz to kādu savu draugu. Pasākumā aktīvi piedalījās gandrīz visi draudzes locekļi, sevišķi jaunieši, Ceļa meklētāji un pat Piedzīvojumu meklētāji.

AV lasītāju ieskatam šī pasākuma dalībnieku domas un iespaidi.

Estere, 13g. „Pasākums bija jauks un izdevies. Cilvēki bija atsaucīgi, un viņiem patika tas, ko mēs darījām. Mēs ceram šos cilvēkus ieraudzīt arī citos mūsu draudzes pasākumos!”

Tabita, 11g. „Man ļoti patika koncerts! Mēs rādījām leļļu teātri, kura nosaukums bija „Laiks sēt!” Teātra galvenā doma bija, ka ir svarīgi visu, ko tu dari, uzticēt Dievam.

Beāte 13g. „Man lielu prieku sagādāja rādīt leļļu teātri un dziedāt dziesmas! Bija patiešām jauki!”

Aivita, 15g. „Man ļoti patika mūsu kopēja draudzība un sadarbība, un tas, ka viss izdevās. Tas, ka mēs visas smaidījām un savu prieku dāvājām citiem. Mums, smaidīgajiem cilvēkiem, ar Dieva palīdzību nemaz nevar būt tā, ka kaut kas neizdodas, un arī nevar būt, ka cilvēki, mūs vērojot, nesajūt siltumu sirdī!”

Elīza, 19g. „Svētīgs laiks – draudzes izešana „uz āru”!

Prieks par CM un PM leļļu teātri – tas bija gan jautrs, gan ar humoru un jēgu.

Andrejs, 25g. „Šāda veida pasākumā piedalījos pirmo reizi. Patika vērot, kā cilvēki tika uzrunāti uz ielas, grāmatu galds ar Bībelēm un sēklu paciņu dāvināšana.”

Dace Linde – „Saulē šajā dienā nespīdēja, palaikam nokrita kāda sniega pārsla. Garāmgājēji bija kā aizvērušies ziedi, kuriem trūkst saules gaismas. Stāvēju un lūdzu: “Dievs, kā lai aizsniedz šos cilvēkus? Šodien viņi šķiet tik nepieejami.” Un Dievs deva padomu- Uzrunā viņus ar vienkāršu jautājumu.

Tā arī darīju. Visiem jautāju tikai vienu jautājumu – “Kā viņi domā – vai šogad būs pavasaris?” Cilvēkos parādījās smails. Katram nu bija ko teikt. Varēja sākties saruna. Kad katrs uzrunātais dāvanā saņēma sēklu paciņu, sapratām, ka caur mazu iepriecinājumu varam runāt par Lielo Dārznieku.

Kā sējējs tic, ka no mazas sēkliņas izaugs laba raža, tā mēs ticam, ka sētais Dieva vārds dzīves asnus ikviena cilvēka sirdī, ko uzrunājām šajā dienā.”

Kopumā draudzes locekļu domas pēc šī pasākuma ir, ka Lieldienu laiks bija ļoti pateicīgs šāda veida evaņģelizācijas darbam. Esam jau pieslīpējušies komandas darbam un ļoti, ļoti priecīgi, ka Dieva Vārds caur mums, kopā darbojoties, šajā dienā tika pagodināts!

Vislielākais paldies Visuvarēnajam Radītājam, ka Viņa Dēls tik tiešām ir augšāmcēlies!

Cēsu "Sadraudzības" draudzes komunikāciju nodaļa

VI Jauniešu konference “JĒZUS. VISS”

Pavasari sākas jauna atmoda. Dieva spēkā dīgst asni, saules staru siltumā izkūst ledus, putnu dziesmas skan tik pārlicinoši, ka pat stiklotā loga rūts nav šķērslis, lai sadzirdētu šīs dziesmas. Dabas atmoda notiek neatkarīgi no tā, vai cilvēks ir gatavs to pieņemt un sagaidīt. Jaunu atmodu piedzīvoja arī adventistu jaunieši, kuri no 29. marta un līdz pat 1. aprīlim apmeklēja Jauniešu konferenci Rīgā, Sarkandaugavas rajonā. Tās bija četras svētīgas dienas, un es ticu, ka tās pārvērtā ikviena skatījumu un attieksmi pret Jēzu.

Ziniet, Dievam bija izcils plāns, ko varēja manīt konferences organizēšanā un norisē. Dieva spēks bija pāri visam! Viņa mīlestība bija tā, kas jau pirmajās dienās izkausēja mūsu aukstās sirdis. Vēsts „Jēzus. Viss.” pasludināšanu nespēja apturēt ikdienišķās lietas un grūtības. Ko īsti nozīmē šī vēsts? Tie ir tikai divi vārdi, bet ar dziļu domu, tie izsaka kristietības pamatu. Vēsts saknēja ikvienā svētrunā, ikvienā seminārā, arī jauniešu diskusiju laikā un katra personiskajā lūgšanā... Tam es ticu!

Svētrunas

Vai konferencē neskanēja jau tas, ko zinām no Rakstiem, vai to mums nemācīja draudzē un ģimenē? Nepārprotami teiktais izskanēja jaunā gaismā, Svētais Gars darīja redzamāku patiesību, mēs, visi klātesošie, pietuvojāmies tai. Četras dienas vainagojās ar svētrunām.

Pirmo dienu atklāja Krišjāņa Grīnberga ieskats adventistu vēsturē. Atgriezāties tajos laikos, kad Elena Vaita pildīja Dieva darbu. Šis citāts „Mana dvēsele neizsakāmi alkst pēc Jēzus” bija sākums visam. Tas vislabāk izteica to, kāpēc jaunieši ieradās konferencē „Jēzus. Viss.”. Izskanēja aicinājums pārvērtēt savas dzīves vajadzības un visa centrā nolikt Jēzu.

Otrā diena – mīlestības papildījums. Sabata dievkalpojumā dzirdējām Daumanta Kleimaņa svētrunu, pēc kuras tad raisījās pārdomas par to, cik gan liela ir Dieva mīlestība! Tā ir bez jebkādiem nosacījumiem. Mēs nevaram izdarīt neko, lai Viņš mūs mīlētu vairāk, un neko tādu nodarīt, lai Viņš mūs mīlētu mazāk. Mēs paši spēsim mīlēt tikai, saņemot Dieva mīlestību, jo mīlestību rada mīlestība.

Trešā diena – cilvēka pārlietu lielā pašpārlicinātība. Apziņa, ka esam unikālas, Dieva radītas būtnes, liek mums justies īpašiem. Varbūt pārāk īpašiem? Ja kalpojam Jēzum, vai tīksmināmies par to, cik vareni padarījām darbu? Ja piedzīvojam neveiksmi, vai ciešam tāpēc, ka pievīlām Dievu, vai tāpēc, ka mūs nopeļ par nepilnvērtīgi izdarītu darbu? Nav jāskatās uz cilvēkiem. Pasaulē cilvēka vērtību nosaka ārējās

pazīmes, bet vai Dievs dara tāpat? Nekad! Atcerieties, viņš mūs mīl neatkarīgi no tā, ko darām!

Ceturtdā diena – Jēzus. Viss. Skanēja Mārtiņa Subatoviča svētruna. Mēs pat iedomāties nevaram, cik tuvu Jēzus ir mums katram! „Bez manis jūs NENIEKA nespējat darīt.” Tas ir minēts Rakstos, bet vai mēs to apzināmies? Vai mēs apzināmies, ka pat grēkot nespējam bez Kristus, kurš kalpo mums arī tad, kad grēkojam? Ja nolemjam spert soļus netiklības ceļos, Kristus dod spēku iet! Bet Viņš negrēko, tā ir mūsu izvēle, kuru Kristus ciena un kurai kalpo. Brīdi, kad grēkojam, mēs mirstam. Mums ir vajadzīga augšāmcelšanās, mums ir vajadzīgs Kristus!

Semināri

Dievam bija plāns ne tikai atklāt, bet arī pamācīt. Šīs četras dienas kalpoja kā dzīves skola, un to nodrošināja semināri Apoloģētika, Temperamenti, Attiecības meitenēm un puisiem, Dieva mīlestība, Daudzpusīgs kristietis, Mācekļība, Sieviešu kalpošana, Sabatskola, Veselīgs uzturs un Mūzikas ietekme. Domāju, ka katrs, kurš apmeklēja seminārus, ieguva

vērtīgas atziņas. Diemžēl cilvēks nespēj būt vairākās vietās vienlaicīgi. Tāpēc devos uz semināru, ko vadīja Edgars Šļakota par Dieva mīlestības pieskārienu. Atziņa, kas man jo spilgti palika atmiņā, ir salīdzinājums, ka esam kā trauks, kurš pildās ar ūdeni. Šis ūdens var būt tikpat bezgalīgi pāri plūstošs cik bezgalīga ir Dieva mīlestība, ja mūsu traukā nav caurumu. Caurumi mūsu traukā ir apzinātie grēki. Tādā veidā traukā gan iepļūst ūdens, kas ir Dieva mīlestība, bet tas nekad līdz malām nav pilns, jo pa caurumiem šis ūdens aizplūst. Izskanēja aicinājums ik dienas lūgt pēc Dieva mīlestības piepildījuma, lai tā sāk plūst pāri mums kā no piepildīta trauka.

Liecības

Konferencē bija iespēja dzirdēt jauniešu liecības, kā Dievs darbojas viņu dzīvē. Pārsteidzoši ir tas, ka, Svētā Gara vadīti, jaunieši nespēja klusēt par savu pieredzi attiecībā ar Jēzu. Jā kāds neteica publisku runu, tad savstarpējās diskusijās par to vien runāja! Arī man bija iespēja dzirdēt kādas jaunietes liecību par galveno tematu: „2010.gadā es uzrakstīju uz lapiņas teikumu – Kungs Jēzu, esi VISS. Pēc trīs gadiem es atrodoš konferencē, kuras nosaukums ir tieši tāds. Un šī lapiņa pavīd manā priekšā.”

Liecību laiks noteikti ir iedvesmas brīdis ikvienam. Kad stāstām par piedzīvoto, liekas, ka ikviens jūt līdzī, mēs līdzdalām kādu pārdzīvojumu un jūtamies brīvi no tā sloga!

Mazās grupas

Konferencē pulcējās liels skaits jauniešu no dažādām Latvijas malām, no dažādām draudzēm. Lai iepazītu viens otru tuvāk un lai katram būtu iespēja izteikties, jaunieši dalījās mazajās grupiņās. Tieši mazās grupas atraisīja cilvēkus vairāk diskusijām, jo tajās jaunieši iepazīna tuvāk viens otru, kā arī kopā tuvojās iepazīt labāk Jēzu.

Mūzika

Līdzās pamācībām skanēja arī pateicības Debestēvam, kas izpaužas kopdziesmās un muzikālos priekšnesumos. Vai ir iespējams izteikt vārdos šīs sajūtas? Mans vārdu krājums

ir ierobežots, bet dziesmu skanējuma skaistums bija pārāks par manām izteiksmes robežām.

Konferences programmā bija ietverts arī PLAD (personīgs laiks ar Dievu), kopīgo lūgšanu laiks, brīvais laiks. Šajos brīžos, īpaši brīvajā laikā, bija patīkami redzēt, kā jaunieši sarunājas viens ar otru par piedzīvoto un dzirdēto neatkarīgi no tā, vai viņi ir no vienas draudzes, no vienas mazās grupiņas, vai arī pilnīgi nepazīstami savā starpā. Bija patīams prieks, ka konferences gaisotne bija draudzīga. Šī vēsts, Jēzus – viss, atraisīja vaļā ikvienu, tā bija visu sarunu centrā. Dažbrīd likās, ka laika ir tik maz, bez sakāmā tik daudz!

Es ticu tam, ka šī vēsts nepalikis tikai to jauniešu vidū, kas apmeklēja konferenci, bet tā izplatīsies arī tālāk. Kurš gan varēs klusēt par Dieva beznosacījuma mīlestību? Protams, tas nenozīmē to, ka varam darīt, ko vēlamies. Nē, noteikti nē! Dieva mīlestība ir pārāk žēlsirdīga un spēcīga, lai tai atbildētu ar grēku! Ticu arī tam, ka šis pasākums nevienu neatstāja vienaldzīgu, ka ikviens pārdomās savā dzīvē, ko viņam nozīmē Jēzus, vai Viņš ir viss?

Viņš ir ar mums neatkarīgi no tā, ko darām. Jēzus vada mūs neatkarīgi no tā, kur ejam. Jēzus ciena mūsu izvēli, tāpēc Viņa rokas kalpo mums neatkarīgi no tā, ko izvēlamies. Ja Jēzus, vispazemīgākā persona, to nedarītu, kas notiktu tad? Laiks patiešām pārdomāt, vai vēlamies dzīvot vai mirt, izvēlēties dzīvi ar Jēzu vai nāvi bez Viņa?

Ieslīguši dziļās pārdomās, bet tomēr ar smaidu, dievišķu mieru un mirdzošām acīm – tā izskatījās jaunieši, kad devās mājās. Man radās iespaids par ļoti nopietnu pasākumu ar dziļu jēgu. Tie nebija paši jaunieši, kas to organizēja. Bet tas bija Jēzus, Kurš kalpoja. Viņš bija Tas, Kurš izplānoja, organizēja, vadīja, aizskāra. Mūžīgās pateicības lai skan Viņam par godu! Bet paldies arī jauniešiem par draudzīgo vidi, kādā norisinājās viss pasākums, paldies ikvienam par atbalstu, par jūsu kalpošanu, lūgšanām, paldies, ka atsaucāties uz Svētā Gara aicinājumu ierasties konferencē!

*Jana Kuzmenkova, Jaunieši Kristum
Informācija: www.JauniesiKristum.com*

Aidis Tomsons

Darbs un SIRDSAPZIŅA

Lūgumu pievērsties šim tematam mēs saņēmām jau pirms vairāk nekā gada. Kāda mūsu lasītāja lūdza padomu – kā rīkoties, ja darbs un sirdsapziņa ir grūti savietojami jēdzieni. Izrādās, viņa strādāja Narvessen kā pārdevēja, un tur ir jāpārdod ne tikai avīzes vai limonāde, bet arī cigaretes un pornogrāfiski žurnāli, ja klients tādus vēlas. Kā rīkoties? Iet prom no darba, vai sadzīvot ar savu sirdsapziņu?

Vēstuli es saņēmu Kristīgajā radio pēc viena no raidījumiem „Gaisma nakts tumsā”, kurā biju piedalījies. Es pat nezinu, kā tajā bija vairāk – brīdinājumu, pārmetumu vai aicinājumu. Taču doma bija nepārprotama – es esmu pazudis un mani gaida mūžīga pazušana, ja vien nenožēlošu savus grēkus un nepameitīšu darbu Latvijas Radio. Klausītājai nebija šaubu, ka kristietība un darbs sabiedriskajā radio nav savietojami. Kā teikts 2Kor 6:14: „Nevelciet svešu jūgu kopā ar neticīgiem. Jo kāda daļa ir tainībai ar netainību? Kas ir gaismai kopējs ar tumsību?” Atcerējos savas iekšējas šaubas pirms daudziem gadiem, kad sāku nodarboties ar pētniecisko žurnālistiku. Arī toreiz kāda iekšēja balss šaubījās – vai tiešām kristietis drīkst to darīt – tiesāt citus? Vai vispār kristietis drīkst būt tiesnesis, prokurors vai izmeklētājs? Un advokāts – šķiet, šajos laikos advokāts palikt tīrs nemaz nevar...

Jautājums, kas aktuāls daudziem

Lūgumu pievērsties šim tematam mēs saņēmām jau pirms

vairāk nekā gada. Kāda mūsu lasītāja lūdza padomu – kā rīkoties, ja darbs un sirdsapziņa ir grūti savietojami jēdzieni. Izrādās, viņa strādāja Narvessen kā pārdevēja, un tur ir jāpārdod ne tikai avīzes vai limonāde, bet arī cigaretes un pornogrāfiski žurnāli, ja klients tādus vēlas. Kā rīkoties? Iet prom no darba, vai sadzīvot ar savu sirdsapziņu?

Vēl pirms tam, ja atceraties, publicējām kādu vēstuli, kuru rakstīja viena grāmatnīcas pārdevēja. Viņai bija jāizvēlas – vai nu strādāt maiņu darbu, kurš iekrita arī sabatā, vai doties prom. Bet citu darbu atrast nav lielas izredzes. Toreiz viena mīļa māsa iedrošināja nebaidīties nostāties, kā mēs sakām, par patiesību.

Droši vien vairums no mums ikdienā neiedomājamies, ka jautājums par darbu un sirdsapziņu ir aktuāls ne tikai man. Jo, sākot runāt ar draudzes cilvēkiem, atklājas, ka ne viens vien ir savā laikā uzdevis sev jautājumu – vai mans darbs ir savienojams ar manu pārlicību? Taču vēl interesantāk ir uzzināt, cik dažādi un atšķirīgi katrs ir atbildējis uz šo jautājumu. Un tas daudzus mulsina.

Divi brāļi

Neminēšu konkrētus vārdus, jo neesmu saņēmis tādu atļauju. Taču runa ir par diviem brāļiem konkrētā draudzē, kas abi strādāja vienā un tajā pašā darba vietā Rīgā. Viņi abi bija sargi salīdzinoši lielai tirdzniecības bāzei. Tas bija laiks, kad atrast darbu bija grūti, un šī likās brīnišķīga izdevība. Tie bija 90.-tie gadi. Darbs bija viegls, kā saka, kaulus nelauza, un maksāja arī labi. Taču bija kāda nianse – tas bija maiņu darbs. Vienu diennakti jādežūrē, un tad 3 ir brīvas. Nav grūti izrēķināt, ka katra ceturtā reize iznāk sabats.

Divi brāļi, divas identiskas darba vietas un divas atšķirīgas sirdsapziņas. Viens no brāļiem sākotnēji centās samainīties sabatos ar citiem sargiem, lai sestdienā varētu būt brīvs, taču maiņas nodošana bija no rīta, un tas nozīmēja, ka iekrita vai nu piektdienas vakars un nakts, vai arī sestdienas diena. Tik bieži mainīties neviens nebija gatavs. Otrs brālis par to neraizējās. Kā viņš teica – vienīgais sabata darbs viņam bija būt savā vaktis vietā. Varēja lasīt Bībeli, lūgt un baudīt īpašas sabata svētības. Mājās ģimene nebija kristieši, un tur sabats bija krietni skaļāks ar televizoru un citām ikdienišķām aktivitātēm.

Pagāja daži mēneši, un pirmais brālis bija pārliecināts, ka viņš tā vairs nevar turpināt. Viņš uzrakstīja atlūgumu un teica, ka meklēs citu darbu. Kur sabats būtu brīvs. Dievs viņu patiešām svētīja, viņš atrada fiziski smagu, bet labi atalgotu darbu, un bija ļoti priecīgs par izdarīto izvēli. Otrs brālis bez sirdsapziņas pārmetumiem turpināja savu darbu bāzē līdz pat pensijai, un arī ir priecīgs – par to, ka Dievs viņu svētīja gan ar labu darbu, gan ar labu pensiju. Viņš bija pārliecināts, ka šis darbs ar viņa pārliecību nav konfliktā.

Vai ir atbildes?

Jo vairāk mēs satiekamies un runājamies ar dažādiem cilvēkiem draudzē, jo lielāku dažādību mēs ieraugām. Vai tiešām Dievs dažādiem cilvēkiem dod atšķirīgus padomus? Kas nosaka mūsu sirdsapziņas balsi, un vai vispār ir pieļaujams tas, ka interpretācija par pareizo vai nepareizo var būt atšķirīga? Bet varbūt katram cilvēkam situācija ir citāda, un diviem cilvēkiem līdzīgos apstākļos risinājumi ir dažādi?

Pareizās un nepareizās darba vietas

Vai kristietim ir tādi darbi jeb darba vietas, kuras nav savietojamas ar kristīgo pārliecību? Uz šo jautājumu, šķiet, vairums ir gatavi atbildēt ar nepārprotamu „jā”. Un uzreiz prātā nāk „nepareizākās” darba vietas – piemēram, darbs erotiskās masāžas salonā par seksuālās baudas sniedzēju. Vai kas tamlīdzīgs. Tomēr, analizējot rūpīgāk, izrādās, ka „šaubīgo” darba vietu saraksts ir krietni garāks. Un jo lielākas ir šaubas, jo šķiet, ka mazāk iespēju paliek strādāt.

Apjoma ziņā lielākā un svarīgākā tirdzniecības nozare neizbēgami ir saistīta ar, mūsu skatījumā, sliktu produktu pārdošanu. Praktiski visos pārtikas veikalos bez maizes un piena ir jāpārdod arī cigaretes, alkohols vai pornogrāfija. Un runa nav tikai par pārdevējiem. Visa piegādes sistēma, menedžments, izplatīšanas tīkli ir tikpat saistīti ar šiem produktiem, un tā ir ļoti liela darba tirgus daļa.

Mazais un vidējais bizness (un reizēm arī lielais) diemžēl Latvijā ir cieši saistīts ar ēnu ekonomiku. Pat labi apzinoties, ka tas ir nelikumīgi, nav lielas iespējas izvairīties no dalības šajā pelēkajā zonā, ja vien pats neesi uzņēmuma īpašnieks. Te varētu rakstīt daudz par to, kā tas notiek.

Mainu darbs. Šī ir daudziem zināma problēma sabata dēļ.

Adventisti to ir risinājuši ļoti dažādi. Kādreiz populārākais un „pareizākais” veids bija samainīšanās ar citiem darbiniekiem, lai sabats būtu brīvs. Tas gan reizēm ir neiespējami, un, ja būsīm godīgi, tad jāatzīst, ka neatrisina ētisko problēmu – kādam ir jālūdz strādāt sabatā tavā vietā.

Jau pieminētās tiesībsargājošās institūcijas. Mūsu draudzē ir cilvēki no dažādām iestādēm, piemēram, advokatūras, kur ir īpaši daudz izaicinājumu. Tiesa, ne visi par šo ir gatavi izteikties publiski. Taču par darbu policijā tālāk runāsim plašāk.

Militārās struktūras arī var būt daļa no tiesībsargājošo institūciju sfēras. Jebkura militāra struktūra nozīmē ieročus un iespējas kādu nogalināt. Daudzi kristieši ir pārliecināti, ka kristietis nevar būt karavīrs. Lai gan nav noslēpums, ka pasaulē armiju rindās ir arī adventisti.

Politika. Par šo ir runāts biežāk nekā par pārējiem darbiem. Kristietis politikā daudziem šķiet nesavienojami jēdzieni. Bet arī ne viens vien politiķis ir kristietis. Taču, protams, ir pierādījies, un ar to ir jārēķinās, ka politikā tevi var izmantot sliktiem mērķiem, tev pašam to nezinot un pat nenojaušot. Tāpat kā citās darba vietās.

Valsts pārvalde. Ko darīt, ja ir jārealizē likumi vai noteikumi, par kuriem tu zini, ka tie ir aplami un nodara ļaunumu? Daudzi valsts pārvaldē ar to ir saskārušies un meklē risinājumus, kā pareizāk rīkoties.

Šo sarakstu varētu turpināt, jo šāds uzskaitījums ir tikai virspusējs. Es pats darbojos mediju vidē, un kā jau pieminēju, tajā ir savi izaicinājumi. Bet katram individuālam darbam ir savas īpatnības, un gandrīz vienmēr agrāk vai vēlāk pat viscēlākajā un svētīgākajā darba vietā nākas saskarties ar kādu negaidītu dilemmu. Un tad ir jāuzdod jautājums: kā rīkoties?

Instrukciju grāmata

Kur lai meklē instrukciju grāmatu, pēc kuras vadīties darba un sirdsapziņas jautājumos? Daudzi adventisti saka, ka Dieva Vārds ir mūsu instrukciju grāmata, kur var atrast visas norādes pareizai rīcībai. Izklaušās iedrošinoši. Tomēr ļoti daudzi ir secinājuši, ka viss nav tik vienkārši. Bībelē nav rakstīts, vai Narvessen pārdevējai ir jāatstāj savs darbs. Un vai vispār kāds kristietis drīkst strādāt preses izplatīšanas tīklā. Jo pat grāmatvedim ir jāveic aprēķini par visiem žurnāliem, arī pornogrāfiskajiem. Varbūt kristietis drīkst strādāt tikai apavu veikalā? Tiesa, neviens nevar garantēt, ka tur nebūs savi izaicinājumi.

Mācītāju padoms

Bieži vien cilvēki dodas pēc padoma pie mācītāja. Bet mācītājs strādā darbu, kur jautājums par alkohola tirdzniecību vai darbu sabatā nav aktuāls. Vai viņš spēj palīdzēt, ja pašam nav bijusi līdzīga pieredze? Rīgas Centra draudzes mācītājs Vilnis Latgalis saka, ka cilvēkiem tādās reizēs ir vajadzīgs padoms nevis mācītāja pieredze. Tajā pašā laikā viņš kā mācītājs bieži vien arī nevar pateikt, kā konkrēti rīkoties. Tādēļ vienīgais, ko mācītājs var darīt, ir dalīties ar pieredzi, bet citu cilvēku pieredzi.

„Domāju, ka arī Bībele lielā mērā ir vien dzīvesstāsts. Tas, ko es varu pastāstīt, ir citu piedzīvotais, kā viņi ir risinājuši problēmas darbā, kad tādas ir bijušas. Es to varu viņiem līdzdalīt. Un teikt, ka Dievam neatrisināmu jautājumu nav. Galvenais ir nerīkoties pretī savai sirdsapziņai. Uzklauš, ko saka Bībele, un ieklausīties, kāds ir Dieva Gara pamudinājums.”

Kandavas un Talsu draudzes mācītājs Tālivaldis Vilnis ir pārliecināts, ka katram cilvēkam ir pašam jāuzdod jautājumi Dievam un jāsaņem no Viņa atbildes. Mācītājs nevar pateikt priekšā, kā rīkoties.

„*Tas, ko es varu darīt, ir piedāvāt dažādus variantus, kāda ir pieredze citiem cilvēkiem, kā viņi ir risinājuši līdzīga rakstura problēmas. Bet lēmums ir jāpieņem katram pašam. Un tad, kad cilvēks būs pats izlēmis, tad viņš nevarēs nevienu vainot, sak – mācītājs man ieteica pamest darbu, un man tagad nav ko bērniem likt mutēs!*”

Abi mācītāji atzīst, ka visbiežāk cilvēki jautā par sabatu un tā ievērošanu. Turklāt nav noslēpums, ka izpratne par derīgo un nederīgo, piemēram, sabata jautājumā ir mainījusies. Tālivaldis saka: „*Tas, ko saka agrākie kristieši – mēs to savulaik nedrīkstējām, bet viņi tagad dara! Man tajā brīdī jādodomā, kas tas ir: vai tā ir skaudība, aizvainojums vai kas cits? Ja kāds savulaik ir cietis Jēzus dēļ, tad, kā Pāvils saka, man taču tā ir bijusi žēlastība būt līdzdalībniekam Kristus ciešanās, nevis jāuztraucas, ka citi nerīkojas tāpat!*”

Gan Tālivaldis Vilnis, gan Vilnis Latgalis ir pārliecināti, ka izpratne par pareizo cilvēkam dzīves laikā mainās. Turklāt viedokļi mēdz būt atšķirīgi, vai tā mainās „pareizajā” vai „nepareizajā” virzienā. „*Bērns, kas mācās pirmajā klasē, nesapratīs un nedomās tāpat kā tas, kurš mācās 10. klasē. Varbūt*

nas licences izņemšana un dokumentu kārtošana. Esmu to darījis, un, jāatzīst, tajā laikā nemaz neaizdomājos, vai tas būtu pareizi vai nē. Es domāju tikai par to, kā savu darbu padarīt pēc iespējas labi. Galu galā, tāda ir šīs pasaules kārtība. Visa dzīve saistās ar alkoholu. Tas ir svarīgs un ienesīgs bizness. Tad, kad sāku par to domāt, tad... Nezinu, tā tas toreiz bija. Ja man būtu jāiet tirgot alkoholu un būtu jāstrādā alkohola nodaļā, es to noteikti nedarītu.

Bet ja būtu jāstrādā pie kases?

Hm... Man liekas, ja cilvēks ir izdarījis savu izvēli, tad es jau nevaru iet klāt un atrunāt cilvēku nepirkt.

Bet kāda ir atšķirība, vai pārdot alkohola nodaļā vai pie kases?

Varbūt tāda, ka pie kases cilvēks tikai atnes pudeli norēķināties? Alkohola nodaļā man jāiesaka, kurš vīns ir labāks un garšīgāks. Cilvēki noteikti konsultētos ar mani. Man būtu jāapgūst zināšanas par to. Bet pie kases cilvēks savu izvēli ir jau izdarījis, tur vairs nav nekādu diskusiju.”

Ilgonis atzīst, ka ir jautājumi, uz kuriem nav tik viegli atbildēt. Un katra situācija dažādiem cilvēkiem var būt atšķirīga. Viņam svarīgi ir ieklausīties sirdsapziņas balsī. Bet sarunas laikā viņš neslēpj, ka arī viņš nespētu atbildēt uz visiem jautājumiem.

Izpratne par pareizo cilvēkam dzīves laikā mainās.

Turklāt viedokļi mēdz būt atšķirīgi, vai tā mainās „pareizajā” vai „nepareizajā” virzienā.

kādreiz es grēkoju, bet nepamanīju to, ka darīju nepareizi. Bet ir pagājuši gadi, un tagad es saprotu, ka jārīkojas citādi,” saka Tālivaldis.

Un var būt otrādi – kādreiz šķita, ka šādi rīkoties būtu grēks, bet tagad tu esi pārliecināts, ka tomēr viss ir citādi. To apliecina sarunas arī ar dažādiem draudzes cilvēkiem.

Ilgonis Mazjūlis ir veikala „Stockman” tehniskais direktors. Viņš atzīst, ka ir domājis par sabata jautājumu.

„*Manā pakļautībā strādā daudz cilvēku, un mans pienākums ir sastādīt dežūru grafiku, kurš paredz darbu arī sestdienās. Proti, man viņi ir jānorīko, lai viņi strādā sabatā. Esmu domājis par to, vai tādējādi nerīkojos pretēji Dieva gribai. Taču esmu šo jautājumu sev atbildējis šādi: kad cilvēki nāk iestāties darbā, es viņiem prasū, vai viņi ir gatavi, ka dežūras būs arī brīvdienās, tajā skaitā sestdienās. Un viņi saka – labi, es esmu gatavs strādāt. Tāda šī pasaules kārtība ir, un viņiem sabats nav būtisks. Cik nu varu, es cenšos neieplānot tādus darbus, kurus var veikt citās dienās. Piemēram, neuzsākt kādus remontdarbus vai tamlīdzīgi. Tajā pašā laikā ir jāatzīst, ka es strādāju vidē, kur brīvdienas ir ienesīgākās dienas. Sestdiena ir lielākā tirgus diena, un tāpēc pārdevējiem tā ir darba diena. Bet tāda nu ir šī pasaules kārtība, es viņiem neuzspiežu strādāt, viņi paši izlemj, vai viņiem tas der vai nē.”*

Tajā pašā laikā Ilgonis atzīst, ka ir kāds jautājums, par kuru viņš nebija aizdomājies līdz brīdim, kad sākām runāt par šo to šī raksta sakarā:

„*Mans pienākums ir bijis arī alkohola un tabakas pārdoša-*

Normunds Ūdris, policists. Viņš ir pārliecināts, ka diez vai ir kāds kristietis, kurš nav uzdevis sev jautājumu par to, vai viņš rīkojas savā darbā tā, kā kristietim pienāktos. Viņam pašam šis jautājums ir aktuāls bieži.

„*Piemēram, mums darbā ir noteiktas degvielas normas, un ir reizēm tā, ka dažām automašīnām degviela paliek pāri, bet citām pietrūkst. Ja pietrūkst, policisti pat ir lējuši bākā benzīnu par savu paša naudu. Bet kā rīkoties tad, ja kādai automašīnai degviela paliek pāri, bet norma ir izstrādāta? Proti, pēc spidometra rādītāja tu strādāt nedrīksti, bet reāli benzīns tvertnē ir. Tad vienīgais veids ir ņemt arī drošinātāju, lai spidometrs vairs nedarbojas, un braukt, lai varētu izdarīt savu darbu. Sākumā man bija sirdsapziņas pārmetumi – tā taču ir krāpšanās! Bet vēlāk, atskatoties atpakaļ, nācās secināt, ka situācija to prasa un nav izvēles. Patiesībā, ir izvēle, vai nu es palieku principiāli godīgs, vai arī krāpjos, bet tanī brīdī kādam tas var būt dzīvības un nāves jautājums. Tādās reizēs nākas palikt sirdsapziņu zem akmens, sakost zobus un rīkoties.*

Zinu, ka Tev, piemēram, ir nācies sabatā sargāt praidu. Vai tas arī ir radījis sirdsapziņas pārmetumus?

Tādās reizes jautājumu šādi nedrīkst uzdot. Jo tas ir jāatrisina jau pašā sākumā, tajā brīdī, kad, stājoties darbā, tiek dots zvērests. Es šo zvērestu esmu devis, un tad ir vienalga, vai tas ir praidis, 16. marts vai 9. maijs. Mums ir jānodrošina kārtība un likuma ievērošana neatkarīgi no pašu pārliecības, nacionalitātes vai uzskatiem. Policistiem āda šajā ziņā ir biežāka nekā ierindas pilsoņiem, ja tas tā nebūtu, tad viņi nevarētu strādāt. Darbā policistiem nav sava viedokļa. Jo ja

mēs būtu ar savu viedokli vai sirdsapziņu, tad nebūtu spējīgi bezkaislīgi nodrošināt kārtību.

Tad jau ne viens vien sacīs, ka kristietis nevar būt policists.

Protams. Bet policists nav tikai profesija, tas ir arī dzīvesveids. Praktiski nav tādu bijušo policistu. Aizejot no policijas, ir grūti atrast kādu citu darbu. Ir, protams, apsardze, dažādas alternatīvas, bet viss nav tik vienkārši. Jo cilvēks, kļūstot par policistu, uzliek uz visu mūžu sev zīmogu.”

Normunds atzīst, ka viens no sarežģītākajiem jautājumiem bija un ir sabata svinēšana.

„Es kādreiz sestdienas dēļ aizgāju prom no policijas, jo tur ir slidošais grafiks. Toreiz principiāli sestdienās nestrādāju. Vienmēr centos samainīties, un priekšniecība tiešām centās man visādi palīdzēt. Taču es viņiem un visiem saviem kolēģiem radīju daudz problēmu. Tad es sāku studēt teoloģiju un pametu darbu. 5 gadus darīju dažādus pagaidu darbus. Bet vienā reizē tieši Tu biji tas, kurš man pajautāja, kas ir mans maizes darbs. Un tas man lika daudz domāt. Secināju, ka vislabākais mans dzīves pielietojums būtu darbs policijā. Vairāk nekā gadu nevarēju izšķirties, vai atgriezties. Tas bija smags lēmums. Bet kad atgriezos, man likās, ka nemaz neesmu bijis prom. Un pēc atgriešanās man ir bijusi iespēja izdarīt vairāk nekā pirms tam.

Kā jau es teicu, toreiz es biju principiāls sabata ievērotājs. Bet mana nostāja nebija līdzsvarota. Tagad es esmu gatavs kompromisam un vajadzības gadījumā sabatā strādāju. Bet es to nedaru sevis dēļ, bet gan cilvēku dēļ, sabiedriski nozīmīgu notikumu dēļ un arī kolēģu dēļ. Esmu arī domājis par to, vai tā nav manis izdomāta atruna, kāpēc es neievēroju principus. Un tomēr secinu, ka tā nav mana atruna. Man ir svarīgi arī mani kolēģi un padotie, par kuriem es rūpējos. Man ir Dieva dotas iespējas, kuras es varu izlietot viņiem par labu. Un mans darbs bieži vien ir cita veida iespēja, kā būt Dieva pusē, esot sestdienā darbā. Protams, ja bez manis sestdienā var iztikt, es labāk ņemu brīvdienu. Bet ja bez manis nevar iztikt, es eju uz darbu.

Ja man draudzē ir jārūnā vai ir kāda cita veida kalpošana, arī tad priekšnieks mani vienmēr ir palaidis darba laikā. Es viņam esmu teicis tā – es Tev varu sacīt par to paldies, taču tās ir Tavas un Dieva attiecības – Tev noteikti par to ir konts debesīs no Dieva. Un viņš man tagad saka – ja vien vajag brīvu, droši saki, nav nekādu problēmu, jo man taču debesīs ir konts!

Vai man darbs vairs nerada konfliktus ar sirdsapziņu? To tā 100% apgalvot nevar. Reizēm man pietrūkst dusas dienas miera un arī mierīga piektdienas vakara. Sanāk aktīva darbošanās. Bet jāatzīst arī tas, ka, ja tikšana uz draudzi rada lielākas grūtības, tad apziņa par to, ka esi draudzē, šķiet tik vērtīga!

Dažas atziņas

Nākamajā dienā pēc sarunas ar **Normundu** viņš piezvanīja un teica, ka mani jautājumi viņam ir radījuši daudz pārdomu. Dienas laikā viņam pat tapusi svētruna, ko kādreiz runāt draudzē. Lūk, dažas atziņas, kuras viņš vēl līdzdalīja:

„Kad mēs pirmo reizi satiekamies ar Dievu, mūsu sirds ir pilna degsmes, un mēs esam gatavi solīt Dievam visu ko. Apliecinājums tam ir mūsu kristības. Taču mums nav kristīgas dzīves pieredzes. Laiks iet, un mēs pieaugam atziņā, bet atziņas ar laiku mainās. Un tad rodas dilemma – vai mums ir kategoriski jāpaliek pie tā, ko esam apņēmušies kristību

brīdī, vai tomēr apņemšanās var arī mainīties?

Man nāk prātā ķēniņš Vecajā Derībā, kurš pēc veiksmīgas kaujas apņēmas upurēt pirmo, kas nāks viņam pretī. Viņš uzvarēja, bet viņam pretī iznāca viņa paša meita. Un viņš kā ķēniņš nespēja savu solījumu atcelt, jo tas esot ķēniņa vārds. Mūsu kategoriskums noliek mūs strupceļā. Ja es apņemos, ka sabatā nekad neko nestrādāšu, tad ar laiku Kristus vārds, ka Viņš ir Kungs arī pār sabatu, un Viņa rosinātie mīlestības darbi sāk sagādāt neērtības. Es palieku kā farizejs, kurš ir gatavs paiet garām kritušajam cilvēkam, jo nedrīkstu aptraipīties.

Manuprāt, izvēli – darīt vai nedarīt – nosaka motivācija. Mēs zinām, ka nogalināt dzīvnieku ir vardarbība, bet upurēšana ir svēta lieta. Kas to padara svētu? Tā ir Dieva klātbūtne. Ja mēs darbojamies mīlestībā, tad sākotnēji šķietami nepareiza lieta Dieva klātbūtnē kļūst par svētību, un tas, kas bez Dieva ir slikti, kopā ar Dievu ir labi.”

Nobeigumā

- Uzklusot dažādus cilvēkus, vairāki secinājumi ir acīmredzami. Konkrētas instrukciju grāmatas nav. Bībele dod vispārējus norādījumus, kā saņemt un izpaust savu mīlestību Dievam un citiem cilvēkiem. Tomēr, kā katrā gadījumā rīkoties, Bībele priekšā nepasaka. Tajā ir dažādi stāsti, kur var lasīt citu cilvēku piedzīvoto. Taču arī tie norāda uz principiem, nevis sniedz konkrētas atbildes.

- Nav slikti vērsties pie cilvēkiem vai mācītājiem, lai uzklusītu citu pieredzi, kaut arī identiski vienādu situāciju nav. Jo vairāk cilvēkus uzklusām, jo pilnvērtīgāku ainu iegūstam. Tomēr neviens nevar citam konkrēti norādīt, kā rīkoties, ja vien viņam nav kādas pravietiskas vīzijas vai īpašas vēsts no Dieva. Jāatzīst, ka praviešu dāvanas adventistu draudzēs nav izplatītas, un šādi piedzīvojumi ir retums.

- Mūsu rīcību nosaka mūsu attiecības ar Dievu. Jo vairāk Viņu iepazīstam, jo pilnīgāka kļūst mūsu izpratne un atziņa. Tā nav konstanta (tāpat kā dzīves apstākļi nav vienādi), tāpēc nav jābrīnās, ka identiskās situācijās cilvēku rīcība var būt atšķirīga. Evaņģēliju stāsti nepārprotami norāda, cik svarīga ir motivācija. Darbi ir tikai motīvu izpausme. Var rūpīgi ievērot sabatu un piesist Jēzu krustā. Var steigties uz dievnamu garām laupītāju piekautam upurim. Jēzus prioritāte ir mīlestība pret Dievu un cilvēkiem. Un tad, ņemot to kā pamatu, Dievs savā Vārdā iedrošina katram rīkoties saskaņā ar viņa ticības un atziņas mēru. Necentīsimies pirmklasniekam likt rīkoties kā 10. klases skolniekam. Un neiedomāsimies, ka mēs paši jau esam beiguši augstskolu.

- Visbeidzot atziņa, par kuru es esmu pārliecinājies pats. Dievs nevēlas, lai mēs dzīvotu šaubās un neziņā. Mēdz būt gadījumi, kad lēmumi jāpieņem ļoti zibenīgi. Taču lielākoties mums ir iespēja doties pie sava Tēva pēc padoma. It īpaši, ja tas ir jautājums par dzīvē būtisku izšķiršanos – pieņemt darba piedāvājumu vai iesniegt atlūgumu. Jēkaba 1:5 ir dots apsolījums, kurš ir nepārprotams – ja mums trūkst gudrības, tad jālūdz padoms Dievam, un Viņš to dos. Nepārprotami, nešaubīgi. Varbūt reizēm mēs neizprotam, kāpēc padoms ir tieši šāds, taču mīlošais Tēvs grib, lai mēs būtu pārliecināti par to, ko darām vai nedarām. Tieši tāpēc toreiz, kad Kristīgajā Radio saņēmām vēstuli ar brīdinājumu pamest savu darbu Latvijas Radio, es to... salocīju un noliku pie pārējās makulatūras. Es zināju, ka darbs radio man ir Dieva dāvāts, jo pats Dievs man to bija apliecinājis. Un ja Dievs to bija pateicis, vairs nebija jāšaubās.

Mācītāja Ainara Gaiļa
svētruna

Tavs prāts lai notiek kā Debesīs TĀ ARĪ VIRS ZEMES

Šodien mēs dzīvojam pasaulē, kur katrs grib dzīvot un darīt pēc sava prāta un savas gribas. Katrs vēlas iet pa savu paša izvēlēto ceļu, nemaz neinteresējoties, kas Dievam būtu par to sakāms. Kristus mūs aicina lūgt – lai notiek Tavs prāts –, bet vai mēs zinām, kāds ir Dieva prāts, Dieva griba mūsu dzīvē? Kā uzzināt Dieva gribu?

Kristus parauglūgšana sākas ar vārdiem „Mūsu Tēvs debesīs”. Jēzus saka, ka mēs Dievu varam uzrunāt kā mīlošu Tēvu. Vai vecāki atklāj savu gribu un prātu saviem bērniem? Jā. Vecāki neskaitāmas reizes stāsta, skaidro, atgādina, lai bērns saprastu, ko vecāki no viņa vēlas. Un ar laiku bērni ļoti labi zina, ko vecāki domā, grib vai negrib no viņiem. Bet vai viņi to dara, tas ir cits jautājums. Reti ir gadījumi, kad bērni paši nāk pie vecākiem un jautā, kādas ir jūsu domas, kā man rīkoties? Vai līdzīgi nav arī mūsu attiecībās ar Dievu? Cik bieži mēs jautājam savam debesu Tēvam, kāda ir Tava griba mūsu dzīvē? Vai tas vispār mūs interesē? Debesu Tēvs ir ieinteresēts, lai mēs zinātu Viņa gribu un saprastu Viņa gribu, jo Viņš vēl mums labu. „Ja nu jūs, ļauni būdami, saviem bērniem dodat labas dāvanas, cik daudz vairāk laba jūsu debesu Tēvs dos tiem, kas viņu lūdz.” (Mt 7:11)

Vai pirmie cilvēki Ādams un Ieva zināja, kāda ir Dieva griba? Vai viņiem pietika intelekta, izglītības, lai izprastu Dieva prātu? „Cilvēks tika radīts pēc Dieva līdzības. Viņa daba bija saskaņā ar Dieva gribu. Viņa prāts spēja izprast dievišķās lietas. Viņa tieksmes bija tīras; vēlmes un izjūtas pārvaldīja saprāts. Viņš bija svēts un laimīgs, nesot sevī Dieva līdzību un dzīvojot pilnīgā paklausībā Viņa prātam.” (E. Vaita, Sentēvi un pravieši, 30) Pirmie cilvēki tika apveltīti ar augstu intelektu. Tie varēja satikties ar Radītāju un eņģeļiem, un tas viņu sirdis pildīja ar dziļāku mīlestību un izraisīja pateicības un prieka izjūtas. Pirmais pāris nebija tikai kā bērni Dieva

tēvišķajā aizgādībā, bet arī skolnieki, kas saņēma mācības un sava visu zinošā Radītāja. Dieva gribu viņi uzzināja no paša Dieva. Ko tad Dievs vēlējas, kāds bija Viņa prāts? Dievs vēlējas, lai cilvēki Viņam uzticas un paklausa, lai atbild ar pretmīlestību, lai bauda no dzīvības koka un dzīvo mūžīgi, lai ar prieku sagaida, kad Viņš ierodas Ēdenes dārzā. Dievs arī deva uzdevumu kopt un sargāt šo dārzu. Ko Dievs nevēlējas? „No ļauna un laba atzīšanas koka neēd, jo tai dienā, kad tu no tā ēdīsi, tu mirtin mirsi!” (1Moz 2:17) Viņi tika brīdināti par draudošajām briesmām. Viņi saprata to, kas viņiem bija pateikts. Ieva pat atkātoja čūskai, ko Dievs bija teicis, tomēr grēkoja, nepaklausīja Dieva gribai. Tā nebija Dieva griba, ka cilvēki bailēs slēpjas no Viņa, iepazīst ciešanas, slimības, ļaunumu un nāvi.

Kā ir ar mums? Vai mēs šodien zinām, kāda ir Dieva griba mūsu dzīvē? Mēs nevaram satikt Dievu vaigu vaigā, kā to varēja Ādams, un dzirdēt Viņa norādījumus, eņģeļi arī reti kuru no mums apmeklē redzamā veidā. Vai tas nozīmē, ka šodien nevaram uzzināt, kāds ir Dieva prāts, griba? Šodien Dievs atklāj savu gribu caur Svētajiem Rakstiem, caur Bībeli.

Dieva griba ir glābt grēcinieku. “Kungs nevilcina savu apsolījumu, kā daži domā, bet pacietīgi gaida uz mums, jo Viņš negrib, ka kādi ietu pazušānā, bet grib, ka visi grēku nožēlā atgriežas.” (2Pēt 3:9) “Mana Tēva griba ir, lai ikvienam, kas skata Dēlu un tic Viņam, būtu mūžīgā dzīvība, un Es to augšāmcelšu pastarā dienā.” (Jāņa 6:40) Dievs vēlas atjaunot grēka sarautās attiecības. Dievs vēlas, lai mēs

Viņam uzticamies, nebaidāties no Viņa. Ticība Dievam un pašaušanās uz Viņa žēlastību ietver apņemšanos pievērsties Viņam un Viņa gribai mūsu katra dzīvē. Tā prasa apņēmīgu novēršanos no visa ļaunā un negatīvā. Tā arī prasa gribasspēku, lai saskaņotu savu dzīvi ar Dieva gribu attiecībā uz mums. “Man ir prieks dzīvot pēc Tava prāta, mans Dievs.” (Ps. 40:9) Citā tulkojumā sacīts: “Man tik darīt Tavu gribu, mans Dievs.” Man ir prieks darīt Dieva gribu. Es gribu darīt Viņa gribu. Esmu laimīgs, darot Viņa gribu. Vai arī mēs varam tā sacīt par sevi? Vai esam to piedzīvojuši? Šos vārdus varam sacīt ar prieku, ja pazīstam un uzticamies Dievam. Šos vārdus varam sacīt ar prieku, ja mūsu plāni sakrīt ar Dieva gribu. Vai vienmēr viegli un ātri piekrtam Dieva plāniem? Vai vienmēr par tiem priecājamies? Dzīve ir dzīve. Vai tad mums pašiem kādreiz nav bijusi vēlēšanās īstenot kādu savu plānu, ne ar vienu nekonsultējoties? Vai kādreiz sirdī neiezogas rūgtums, vilšanās, neapmierinātības sajūtas, ja Dievs izdarījis korekcijas mūsu plānos un nav ļāvis tiem īstenoties? Ķēniņš Dāvids, kurš sacīja šos vārdus “Man ir prieks..., man

ir lūgt par citiem. Mēs zinām viņu vainas, kļūdas, slimības. Mēs par viņiem aizlūdzam un nobeigumā sakām: „Kungs, ja tas ir Tavs prāts...” Bet, ja lūdzam par sevi, tad ilgojamies, lai mūsu lūgšana tiktu paklausīta, ka aizmirstam pateikt: „Kungs, ja tas ir Tavs prāts...”

Mēs bieži varam uzzināt Dieva gribu, lasot Bībeli. Bet ikdienas dzīvē gadās apstākļi, kur tiešu atbildi Dieva Vārdā ir grūti atrast. Ja mums jāizlemj mācīties par pavāru vai zobārstu? Pārcelties uz Angliju vai palikt dzīvot Latvijā? Precēties vai neprecēties? Vai lūdzam gudrību no Viņa, lai pieņemtu pareizus lēmumus? Vai lūdzam, lai notiek Viņa prāts? Vai arī mums jau viss ir skaidrs, mēs visu esam labi izdomājuši un lūdzam, lai Dievs svētī to, ko mēs esam jau paši izlēmuši?

Jēzus, dzīvojot šīs zemes dzīvi, bija un ir paraugs visiem, kas vēlas un grib dzīvot pēc Dieva prāta. Jēzus bija Dieva prāta izpildītājs virs zemes. “Jo Es neesmu no debesīm nācis, lai darītu savu gribu, bet Tā gribu, kas Mani ir sūtījis.” (Jāņa 6:38) Ģetzemanes dārzā no Kristus lūpām atskan vārdi: “Viņš aizgāja no tiem sāņus akmens metiena attālumā un,

Bieži vien mūsu griba karo ar Dieva gribu, jo bieži par laimīgām uzskatām tās dienas, kad viss notiek pēc mūsu prāta, un skumstam, ja viss nenotiek, kā vēlamies.

tik... dzīvot pēc Tava prāta”, jau no valdīšanas sākuma loloja plānu būvēt templi Dievam. Labs nodoms. Dievam būtu jābūt priecīgam, apmierinātam ar šādu plānu, bet “...ķēniņš Dāvids sacīja: “...es no sirds vēlējos uzcelt namu – miera namu Kunga derības šķirstam, kājsolu mūsu Dievam, un es to gatavojos celt, bet Dievs man sacīja: tu necelsi namu manam vārdam, jo tu esi karotājs, kas izlējis asinis.” (1.Laiku 28:2,3) Dāvids no sirds vēlas, bet Dievam ir citas domas. Nezinu, kā jutās tajā brīdī Dāvids.

Pēc daudzu gadu klejošanas pa tuksnesi Israēls beidzot saņiedza apsolītās zemes dienvidu robežu. Mozus dzīve tuvojās noslēgumam. Tūlīt piepildīsies viņa sapnis ievest tautu apsolītajā zemē, kur piens un medus tek, bet tad viena neveiksmīga rīcība, un nekā. Dievs tik vien ļauj kā paskatīties no attāluma. “Un tajā pašā dienā Kungs sacīja Mozum: “Kāp Abārīma kalnos, Nebo kalnā, Moāba zemē, kas iepretī Jērikai, un skaties uz Kanaāna zemi, ko Es dodu Israēla dēliem par īpašumu! Un mirsti tajā kalnā, kur tu būsi uzkāpis, un tiec piepulcināts savai tautai, – tāpat kā tavs brālis Ārons nomira Hora kalnā un tika piepulcināts savai tautai, – tādēļ ka tu Mani pievīli Israēla dēlu priekšā pie Kādēšas Meribas ūdeņiem, Cīna tuksnesī, jo tu Mani tur nesvētīji Israēla dēlu vidū! Iztālēm tu redzēsi to zemi, bet tu neiesi uz to zemi, ko Es dodu Israēla dēliem!” (5Moz 32:48-52) Cik viegli vai grūti tādā brīdī ir pieņemt Dieva gribu ar mieru un prieku sirdī? Jo Dieva gribas piepildīšanās nozīmē savas gribas aizliegšanu.

Tad, kad lūdzam “Tavs prāts lai notiek mūsu dzīvē”, tas nozīmē to, ja notiek Dieva griba, tad mums viņai jāpakļaujas. Bieži vien mūsu griba karo ar Dieva gribu, jo bieži par laimīgām uzskatām tās dienas, kad viss notiek pēc mūsu prāta, un skumstam, ja viss nenotiek, kā vēlamies. Vieglāk

ceļos nometies, lūdza Dievu: “Tēvs, ja tu gribi, ņem šo biķeri prom no manis, tomēr lai notiek nevis mana, bet Tava griba.” Tad viņam parādījās eņģelis no debesīm un viņu stiprināja. Nāves baiļu pārņemts, viņš lūdza Dievu vēl stiprāk. Un viņa sviedri kā biezas asins lāses ritēja zemē.” (Lk 22:41-44) “Drausmīgais mirklis bija klāt, – mirklis, kuram jāizšķir pasaules nākotne. Cilvēces liktenis svārstījās svaru kausos. Kristus vēl varēja atteikties dzert rūgto biķeri, kas patiesībā bija jādzer grēcīgajam cilvēkam. Vēl nebija par vēlu. Viņš varēja noslaucīt asins sviedrus no pieres un atstāt zemes iemītniekus, lai tie iet bojā savos grēkos. Viņš varēja teikt: “Lai grēcinieks pats saņem pelnīto sodu, Es atgriezīšos pie Tēva.” Vai Dieva Dēls dzers tik rūgto pazemojuma un nāves moku kausu? Vai nevainīgais cietīs grēka lāstu, lai glābtu vainīgo? Pār Jēzus bāļajām lūpām nāca vārdi: “Mans Tēvs, ja šis biķeris Man nevar iet garām, lai nebūtu tas jādzer, tad lai notiek Tavs prāts.” (E. Vaita, “Laikmetu ilgas”, 571) Trīs reizes Jēzus lūdza šo nodošanās lūgšanu. Viņš nevarēja pieļaut domu, ka mums būtu jāpazūd, un pēc Ģetzemanes nebēga, bet devās uz Golgatu. Jēzus savu mīlestību parādīja līdz galam, tāpēc ka mūs tik ļoti mīl. Viņš aicina savus sekotājus uzticēties Dieva prātam, Dieva gribai, jo Dievs ir labs un Viņa griba ir laba. Dievs grib mūs glābt!

Mūsu dzīvē arī var būt sava Ģetzemane, sava Golgata, un mums nav viegli lūgt: “Tavs prāts lai notiek,” bet lūgsim, lai Dievs dod spēku uzticēties! “Nemīliet pasauli, nedz to, kas ir pasaulē! Ja kas pasauli mīl, tajā nav Tēva mīlestības. Jo viss, kas ir pasaulē – miesas kārtība, acu kārtība un dzīves lepņība –, tas nav no tēva, bet ir no pasaules. Un pasaule paiet un viņas kārtība, bet, kas dara Dieva gribu, paliek mūžīgi.” (1Jāņa 2:15-17)

“DIEVS KUNGS IR MŪSU STIPRĀ PILS”

Iepriekšējā „Adventes Vēstu” numurā sākām publicēt interviju ar Ilgaru Liepiņu. Šis ir turpinājums sarunai, tikai jau kopā ar viņa dzīvesdraugu – Viju.

Kā tu iepazīnies ar sievu Viju?

Tā man ir Dieva dāvana gan toreiz, gan tagad. Arī tolaik meitenes bija krietnā pārsvarā pār puisiem. Vajadzēja mēģināt tikai kaut kā iepazīties, un tas izdevās. Ar Viju mēs kāzas svinējām 1962.gada 7.oktobrī. Pagājušajā gadā nosvinējām 50 gadu jubileju. Savā veselībā esmu tik nestabils, tā bija sevišķa Dieva dāvana manā mūžā, ka esmu tik tālu ticis.

Kas tev iepatikās Vijā?

Varbūt bija vairāki faktori. Es biju lauku puika, un Vija principā arī bija no laucinieku kārtas. Es vienkārši meklēju nopietnu cilvēku dzīvei.

Sākotnēji nebijām vienā draudzē. Vija bija Rīgas 3. draudzē, es biju Rīgas 7. draudzē. Rīgas 3. draudze atradās Āgenskalnā. Vija dzīvoja Āgenskalnā pie tēva māšas. Kad bija dziedāšana, tad Torņakalna draudze gāja palīgā Āgenskalna draudzei. Tur mēs arī viens otru ieskatījāmies. Vija bija nopietna un nosvērta.

Kur jums bija pirmā dzīvesvieta?

Ilgars: Dzīvojām Mārupes „Bajāros”, tēva mājās. Sākums ģimenei bija tur, un tad drīz mēs nolēmām būvēt savu māju Mārupes „Mārēnos”. No pamatiem uzcēlām māju un vienu laiku tur dzīvojām.

Vija: Viņš taču tagad joprojām nevar apstāties tajā celšanā. Radošais process ir tas, kas viņam patīk. Celtniecībā to var vislabāk redzēt. Radošais darbs ir, piemēram, kā viņš mūsu dzīvojamai mājai akmeņus lika. Viens pats tādus briesmīgus

akmeņus cēla un vēla, un krāmēja, un mūrēja sienas. Mājai visi pamati ir ar akmeņiem. Tur radošo viņš izbauda; es saprotu, ka tas ir vienkārši tāds baudījums. To darbu dara ar prieku, jo skaisti veidojas.

Ar ko atšķiras bērnu audzināšana senākos laikos no tagadējiem?

I.: Kas atšķiras? Sarežģīts bija skolas periods. Kad bērni sestdienās neieradās, tad vecākus izsauca. Mēs skolā mācījāmies, piemēram, Beļavnieki, Kalniņi, Čerņevski, Līcīši, Liepiņi, bija liels bars septītās dienas adventistu bērnu. Direktori atbrīvoja no amata mūsu dēļ. Bērni ļoti labi mācījās, un direktore teica, kad tie esot vislabākie skolēni. Pāraudzināšanas lekcijas mums lasīja. Lektors nāca no ateistu kluba. Viņš lielīgi sacīja, kad mēs to ciklu iziesim, tad jums vairs ticēt negribēsies. Tas neko nelīdzēja. Iznāca pavisam otrādi. V.: Ja viņi būtu slikti mācījušies, ja viņi būtu slikti uzvedušies, viņi būtu paņemti prom no ģimenes. Tādi gadījumi bija.

Laikā, kad tik daudzi cilvēki laulājas, bet reizē arī tik daudzas ģimenes tiek šķirtas, ir brīnums redzēt cilvēkus, kuri tik ilgu mūža gadus ir nodzīvojuši kopā. Kāds ir noslēpums saglabāt mīlestību tik ilgu gadu garumā?

I.: Nekāda lielā noslēpuma jau nav. Ja nezūd patikšana un kopējas rūpes, audzinot bērnus, mazbērnus. Mīlestību vajag arī nedaudz „uzpulierēt”. Garīgajā ziņā kopdzīves laiks ir tāds kā pārbaudījums. Situācijas veidojas visādas, jo velns

piespēlē dažādas variācijas.

V.: Mīlestību var salīdzināt ar ļoti smagu darbu pašam sevī. Ja to spēj veikt gadu no gada, tad mīlestība nepazūd.

I.: Vijas māsa mums saka: „Mīliet viens otru. Cik skumji, kad paliek tikai viens, tas ir tāds neiedomājams pārdzīvojums. Jūs esat laimīgi, ka esat vēl abi kopā.”

Ilgar, viens no taviem sapņiem bija uzrakstīt grāmatu. Par ko tā būtu?

Ja runā par dzīves sapņiem, tad man to bija un ir vēl daudz. Daži ir atraduši savu piepildījumu, bet daudzi karājas gaisā, un ir arī tādi, no kuriem var redzēt dažas kontūras.

Sapņi un īstenība var būt atšķirti, tālu viens no otra, un tie var būt tuvu, tuvu. Vai nu sapnis pārtop īstenībā, vai īstenība paliek tikai kā tāds sapnītis.

Nu viens sapnītis kaut kur maisās vēl pa kājām, tikai to nevar ievirzīt īstenībā. Tā būtu grāmata par Staļina laiku manā un draudzes dzīvē, par represijām ticības dēļ. Par draudzes saliedētību lūgšanās, par tiem maniem vienaudžiem, kas atradās (smaka) ieslodzījumos un cieta no represijām. Šis laiks draudzes dzīvē pazudis un netiks pieminēts, ja nebūs kaut kur piefiksēts. 2012. gada 11. martā atvadījāties no brāļa Leonarda Šaripova. Valdis Beļavnieks tāpat bija represētais. Vai kam interesē tā laika cīņas un nepieņemamā ticība, uzticēšanās Dievam? Ja jau Bībelē ir Vecā Derība, tad arī draudzes dzīvē tāda ir, bet šī paaudze to nezina, jo diez vai ir, kur izlasīt.

Draudze senāk un draudze šodien. Jūsu skatījums.

I.: Draudze bija daudz, daudz nopietnāka, ar lielāku atbildības sajūtu, jo viss garīgais bija pakļauts zināmām represijām un pretestībai. Cilvēkam vajadzēja nostāties vai nu, vai nu! Otrkārt, draudzes cilvēki dalījās pārdzīvojumos gan darbavietās, gan skolās. Viens lūdza par tiem, un tie atkal lūdza par citiem, un visi lūdza kopā. Citi atkal bija karadienestā, un arī par viņiem vajadzēja lūgt. Šodien tas izpaliek.

V.: Es domāju, ka arī ticība kā tāda šodien cilvēkiem ir daudz vieglāka, vājāka, jo nav pret ko viņu pārbaudīt. Nav pārbaudījuma momenta. Ar vārdiem jau mēs katrs varam izteikt daudz ko.

I.: Visvairāk es tā izjūtu un pārdzīvoju tieši to garīgo atmosfēru starp to laiku un šo laiku. Par to laiku var daudz ko stāstīt un daudz ko atcerēties.

Ilgar, Dievs tevi ir vadījis daudzos dārgos ticības piedzīvojumos. Pastāsti par savu pēdējo dziedināšanu.

V.: 2011. gada 19. decembrī Ilgars aizbrauca uz operāciju, 20. decembrī bija jābūt slimnīcā, Stradiņos.

I.: Tas bija laiks, kad ārsti nedeļa vairs nekādu cerību, un ne visai pat ar mani gribēja par šo jautājumu runāt. Pienāca brīdis, kad man bija jāizšķiras – būt vai nebūt, vai es vēl būšu, vai es vairs nebūšu. Es kaut kur biju, ne zemē, ne debesīs. Kā apustulis Pāvils saka: „Es nezinu, kur es toreiz biju.” Tāds moments bija arī man. Liela loma manā dzīvē attiecībā uz izveseļošanos bija mācītājiem Andrejam Āriņam un Vitālijam Kroitoram, kas atnāca un svaidīja ar eļļu mani mājās. Kad man bija grūts moments, tad es jutu, ka tiešām vairs ilgi nebūšu starp dzīvajiem.

Tad kāda klusa balss man sacīja: „Atšķir Bībeli!” Un es tā arī izdarīju. Atšķīrās Mateja evaņģēlija 8. nodaļa 1.-3. pants. Šī bija tā rakstvieta, kuru izlasot, es sacīju: „Kungs, ja Tu gribi, Tu vari man palīdzēt!”. No tā brīža viss dzīvē sāka

uzlaboties, un šeit esmu vēl šodien. Toreiz es ar grūtībām varēju noturēties uz kājām, gāju, grābstīdamies gar sienām, bet tagad es jau braucu ar mašīnu.

V.: Kādus brīnumus Dievs ir darījis ar Ilgaru! Tur varētu uzrakstīt vēl vienu grāmatu.

Vai atceries savu pirmo svētrunu ?

I.: Tā saucās „Dievs Kungs ir mūsu stiprā pils”. Īsti tāds runāšanas laiks man bija tad, kad es no Torņakalna pārgāju uz Slokas draudzi. Tur biju arī kā draudzes vecākais. Tur man nācās daudzreiz runāt. Vajadzēja atvietot. Tas laiks ir vairāk saistīts ar runāšanu. Torņakalna baznīcā es biju daudziem draudzes vecākiem par palīgu. Mani uzskatīja par pārāk jaunu. Piemēram, tur bija brālis Zariņš, draudzes vecākais. Es biju viņa palīgs.

Vēlējums žurnāla lasītājiem

I.: Princips ir tas, ka vienalga, lai sasniegtu kaut kādu mērķi, ir jāpieliek pūles. Lai sasniegtu mūžību, arī ir jāpieliek pūles.

Vispirms, lai sportists sasniegtu mērķi, viņam ir no kaut kā jāatsakās un viņam ir kaut kas savā dzīvē jāuzlabo, viņam ir jātrenējas. Lai sasniegtu mūžību, ir gandrīz tas pats – „kaut kas” jāpurē un kaut kas sevī ir jāpilhveido. Kad tu šajā procesā izej, no tā, kas Dievam nepatīk, ir jātiek vaļā. Tas, kas Dievam patīk, pie tā ir jātiek klāt. Nevar būt pašivs stāvoklis – gaidošs, nogaidošs. Ir jābūt darbīgam ar apziņu, ka es tomēr šo mērķi gribu sasniegt. Kad man paliek vienaldzīgs mērķis, tad es palieku arī vienaldzīgs pret sevi, un tad es palieku arī vienaldzīgs pret veidošanos un darbošanos. Ja cilvēks grib sasniegt izglītību, viņam ir tomēr jāmacās, jāpieliek pūles, kaut kas ir jāpurē no tā, kas varbūt viņam liekas skaists un patīkams.

Vēlu lielāku nopietnību tieši pret ticības un garīgajām lietām. Lielāku nopietnību pret attiecsmi, ko Dievs vēlas. Nebūt, nepalikt vienaldzīgam pret to. Dievs ir apsoltījis savu palīdzību tikai tad, ja mēs cīnāmies. Mums var būt arī grūtības un problēmas, bet mums ir jābūt vienmēr cīņas pozīcijā. Jo ir viens spēks, kas negrib, lai mēs to mērķi sasniedzam. Un ar to vienmēr ir jābūt cīņas stāvoklī - vai nu, vai nu. Tas jau izšķir mūsu ticības dzīvi.

Jābūt nopietnākiem pret garīgajām lietām, kas saistās ar cilvēka mūžības jautājumu.

Nopietnam jābūt jau ir par to, kas saistās ar cilvēka laicīgām vērtībām. Ja tā paskatās uz cilvēci šodien – cilvēks ir gatavs nopīpēties, viņš ir gatavs ar narkotikām sevi nobendēt, viņš ir gatavs nodzerties, viņš ir gatavs nezin ko izdarīt, nevērtējot to dzīvi, kas viņam ir. Un to, kāda nozīme ir trenīgam, mēs varam redzēt visur. Es esmu apbrīnojis cirka māksliniekus, gan drosmīgos slēpotājus – salto viņi uzmet gaisā, nolēc. Viņi ir trenējušies un to var. Katrs cilvēks to varētu izdarīt, ja viņš tiektos uz šo mērķi, ja uz to ietu, trenētos. Un tāpat es varētu arī šodien augstāk uzlēkt, ja es būtu trenējies, nekā es tagad varu uzlēkt. Un arī ticības dzīvē es varētu sasniegt lielākus rezultātus., ja būtu trenējies uz to. Un te ir jautājums, uz ko es mērķēju savu cīņu un ar ko es nodarbojos savā dzīvē.

Nedrīkst aizmirst to, ka Dievs ir lielākais palīgs. Kad visi citi atsakās un nevar vairs neko darīt, tad Dievs vēl apsoļa savu palīdzību. To esmu piedzīvojis savā dzīvē.

*Ar Ilgaru un Viju Liepiņiem sarunājās
Sarmīte Iveta Lauberte*

LŪGŠANU NAKTS

2 3. martā plkst. 16.00 Korintas draudzes telpās sapulcējušies dažādi cilvēki – gan bērni un jaunieši, gan cilvēki, kuru sejās jau vairāk nolasāms laika ritums. Dažādos ļaudis kopā pulcējies viens mērķis – būt Dieva tuvumā. Šādu iespēju jau piekto gadu pēc kārtas sniedz Lūgšanu nakts. Tie ir ļoti svētīgi mirklī, kuros ikvienam iespējams slavēt Radītāju dziesmās, lūgšanās, redzēt un dzirdēt iedvesmojošos stāstus, kā Dieva bezgalīgajā žēlastībā un vadībā risinās brīnišķīgi notikumi.

Lūgšanu nakts ir noslēgums lūgšanu nedēļai, kurā jaunieši no teju visām Latvijas malām sabraukuši vienuviet, jo, kad sirds ir pilna pateicības un prieka, tajā gribas dalīties. Lūgšanu naktij iesākoties, LDS bīskaps Viesturs Reķis jauniešus uzrunā ar stāstu par atdzimšanu. Šķiet, ka visi sekojošie priekšnesumi (puišu grupa no Ezeres, meiteņu grupa Amets, Korintas draudzes slavēšanas grupas, grupa Otrie, kā arī daudz individuālie izpildītāji) nes jaunu atdzimšanu un nokrāsas kopā pavadītajos mirkļos, jo priekšnesumi atspoguļo mūsu unikālītāti, dažādību, kas atgādina, ka mūsu Kungs dāsni daļa savu mīlestību un svētības, neatkarīgi no tā, vai spēlējam regeju, roku, klasisko mūziku vai vispār neesam muzikāli. Dievs ir tas, kurš piešķir mums neizsakāmu vērtību.

Lūgšanas vada vairāki jaunieši, atgādinot lietas, par kurām mēs varam nest savas pateicības Jēzum. Izskan iedvesmojoši stāsti no kalpošanas Pasaules Jauniešu dienā, kurā Dieva darbu dara cilvēki no Rīgas 4. Draudzes, Korintas draudze, kā arī Bauskas draudze dalījās savos iespaidos no kalpošanas. Arī man personīgi šis vakars bija ļoti īpašs, jo, klausoties kādu no jauniešu izpildītajām dziesmām “Like a flower in my heart”, manī raisījās pārdomas par dzirdēto – kad Dievs mūs aizskar, sirds spēj uzplaukt, atstājot bezcerību, ikdienā, steigu ēnā. Novēlu arī jums, gaidot pavasari, ļaut Dieva klātbūtnei pacelt jūsu sirdis, lai tajās var uzdziedēt mīlestība!

Annija Diedrika

Lūgšanu Nakts – Paldies!

Paldies slavēšanas grupām un visiem individuālajiem izpildītājiem – Vitālijai, Darīnai, Iljam, Kristapam. Paldies Zīgurdam Laudurgam, kas mums atgādināja Lūgšanu Nakts moto no 1. Pētera 1:23 Jo mūsu atdzimšana ir caur Dieva dzīvo un paliekošo vārdu.

Paldies lūgšanu vadītājiem – Izaurai, Āvo, Ainim, Arnoldam, Armandam, Līvijai, Intai. Paldies jauniešiem no PA:GRIE-ZIE(n)S par video!

Paldies par lieliskiem un iedvesmojošiem stāstiem no kalpošanas Pasaules Jauniešu dienā – Rīgas 4. draudzei – Larīnai, Bauskas draudzei un Līvijai, Korintas draudzei un Līvai, Intai, Arnim.

Jauniešu nodaļa vēlas pateikties arī visiem, kas iesaistījās tehniskās un organizatoriskās palīdzības sniegšanā, lai pasākums izdotos – īpaši Korintas draudzei, Rūdfam, Sandim, Ingum, Armandam, Raivim, Līvijai, Ievai, Arnoldam, Andrim, Emīlam, paldies meitenēm, kas rosījās pa virtuvi un sagatavoja uzkodas un tēju – Elvīrai, Sabīnei, Ketijai, Janai! Un paldies, ka tieši Tu biji klāt, paldies, ka Tava sirds deg par kalpošanu sabiedrībai, vienam otram un mūsu Dievam!

Pateicībā, LDS Jauniešu kalpošanas nodaļa

Vispasaules JAUNIEŠU DIENA LATVIJĀ!

Korintas draudze

16.martā devāmies uz Juglas patversmi, lai izvestu pastaigā pamestos sunīšus. Mēs pavadījām stundu piesnigušā mežā, piepildot mazo draudziņu vēlmi pastaigāties un, jā, – arī izskrieties. Šī bija iespēja izdarīt labu tiem, kuri paši to nemaz nevar palūgt, tiem, kuriem pāri nodarījuši cilvēki, viņus pametot.

Pēc pastaigas mēs prātojam, ka nez kuram bija lielāks prieks – suņiem vai mums pašiem, izraujoties no ikdienas un stundu pavadot mežā skraidot, smeļoties un izbaudot saulaino dienu.

Nosolījāmies, ka noteikti iesim vēl, un es savu solījumu izpildīju jau Lieldienu brīvdienās un ar nepacietību gaidu, kad atkal varēšu turp doties.

Bauskas draudze

16. martā mēs ar saviem jauniegūtajiem draugiem devāmies ekskursijā uz baznīcu!

Uz siltām pusdienām, atraktīvām un aktīvām spēlēm, kā arī aizraujošām galda spēlēm, uz filmiņu un sarunām sanākuši bija 13 bērni, 11 no viņiem mūsu draudzi apmeklēja pirmo reizi.

Šī diena bija ļoti skaists piedzīvojums gan mums, gan bērniem, kopā pavadītajā laikā mēs gūstam ne tikai prieku un draudzību, bet arī mācāmies pieklājību, komunikāciju un cieņu.

Dienas noslēgumā kāda meitenīte teica: “Šī bija ļoti jauka diena, citādāka nekā citas!” Kopā pavadīt laiku ir ļoti vērts!

TALSU CM KLUBS “VĀVERES”

Talsu CM kluba sākums meklējams gandrīz turpat, kur Latvijas CM kustībai. Arī Talsu klubs bija pārstāvēts vienā no pirmajām Vislatvijas CM nometnēm Buses pilskalnā pie Sabiles 2000. gadā.

No tā laika Talsu kluba bērniem ir izaudzis jauns mācītājs Ainis Kaspars, kurš aktīvi iesaistās arī darbā ar CM. Tajā laikā klubā bija ap 10-12 bērnu. Galvenie, kas darbojās ar bērniem, bija viņu vecāki. Pirmais oficiālais kluba direktors bija Ivars Kukītis, bet kluba darbība nebija iedomājama bez Vijas Valdmanes, Ilzes Kaspares (Ābolas), Ievas Valdmanes (Puntes), Daces Krūziņas (Braučas) un daudzu citu līdzdalības. Ieva ir arī Talsu kluba karoga, kuru lietojam vēl joprojām, autore.

Kādu brīdi Talsu kluba darbība dažādu iemeslu dēļ apsīka, bet 2005. gada CM nometnē Carnikavā talsinieki atkal bija klāt, un Dieva žēlastībā kluba darbība pamazām atsākās. Šobrīd Talsos izveidojies arī Piedzīvojumu meklētāju klubs.

Latvijā redzamākais notikums, kas saistīts ar Talsu klubu, droši vien ir CM nometne Pācē 2011. gadā. Šīs nometnes saimnieks bija talsinieks Juris Ābols, kurš bija izbaudījis CM nometnes gaisotni Madonā kopā ar Rīgas 7. draudzes CM klubu, un Dievs viņu pamudināja nākošajā vasarā visus aicināt uz Dundagu. Talsu draudze atbalstīja Juri un aktīvi iesaistījās nometnes organizēšanā.

Nometnes arī mūsu bērniem ir viens no lielākajiem vasaras notikumiem, bet darbojamies visu ziemu, tāpat kā citi CM klubī. Šobrīd kopā ar PM darbojas ap 20 bērnu. CM grupā ir liels puīšu pārsvars, tāpēc mums daudzreiz iet raibi. Kopā mācāmies, priecājamies, arī pastīdamies. Ticības piedzīvo-

jumi ir gan bērniem, gan viņu vadītājiem, un tā visi kopā augam.

Šobrīd grūti nosaukt konkrētu palīgu komandu, jo ir daudzi, kas iesaistās, vai piesakās paši, kaut gan viņiem ar CM kustību it kā nebūtu loģiski izskaidrojamas saistības, piemēram, bērni CM vecumā. Darbs negulstas vairs tikai uz bērnu vecākiem, tāpēc īpašs paldies Talsu draudzes jauniešiem, kuri ir mūžam skrienoši, bet arī klubam paspēj palīdzēt.

Dieva žēlastībā Talsos pamazām viss notiek! Viņa ziņā arī turpmākie plāni, bet domājam, ka CM kustība ir mūsu iespēja kalpot Talsu pilsētai. Tāpēc varbūt pienāks brīdis, ka lūgšim citu Latvijas klubu atbalstu, bet lūgt par mums jūs varat jau tagad.

Vārniņas Betlēmē UN NĀCARETĒ

Krā: Brālīt, mosties! Paskaties, cik šorīt brīnišķīgs un saulains pavasara rīts JĒZUS zemē!

Krū: Jā, tiešām. Kāds apkārt miers un klusums! Laikam tagad, kad Lieldienu svētki ir garām, šajā zemē izbeigsies visi tūristi un iestāsies miers.

Mamma: Nē, Krū, tā gan nebūs vis. Ļoti daudz cilvēku vēlas apciemot vietas un pilsētas, kurās kādreiz bijis un dzīvojis JĒZUS. Tūristu apmeklējumi nebeidzas ar Lieldienām.

Krā: Kā tad! Daudzi grib pabūt pilsētās, kurās JĒZUS piedzima un uzauga. Esmu dzirdējusi, ka VIŅA klātbūtne tur jūtama vēl šodien, un dažkārt cilvēkiem, apciemojot šīs pilsētas, sirdī rodas ilgas kļūt DIEVA draugiem.

Mamma: Šādas ilgas var rasties jebkurā vietā, ja vien ļaujām DIEVA labestībai kā saulītei iespīdēt savā sirsniņā, bet vietas, kur sensenos laikos dzīvojis JĒZUS, vēlas apmeklēt ļoti daudz ļaužu un ne tikai Lieldienās.

Krū: Mums gan ir paveicies, ka varam te būt, vai ne?

Krā: Jā, mammucīt, pastāsti, lūdzu, mums par pilsētu, kurā JĒZUS piedzima un uzauga!

Krū: Kur JĒZUS dzīvoja, kad bija vēl mazs puisēns?

Mamma: Labi, pastāstīšu jums par divām pilsētām – Betlēmi, kurā JĒZUS piedzima, un Nācareti, kurā VIŅŠ dzīvoja ar ģimeni un pavadīja savu bērnību.

Krā: Pēc tam mēs varētu turp arī doties!

Mamma: Tā arī darīsim!

Betlēme

Toreiz tā bija neliela pilsētiņa ar apmēram 1000 iedzīvotājiem. Betlēme atradās (arī mūsdienās) apmēram 7,5 km attālumā no Jeruzalemes. Sākumā Betlēmi sauca par Ēfratu (1Moz. 35:19; 48:7), kas tulkojumā no ebreju valodas nozīmē „auglīgā”. Vēlāk tā ieguva tagadējo nosaukumu, kas tulkojumā nozīmē „maizes nams”. Bībelē minēts vēl kāds Betlēmes vārds – Dāvida pilsēta (Lk. 2:11). Varbūt atceries stāstu par uzticīgo Ruti. Kad viņas mirušā

vīra māte atgriezās dzimtajā Betlēmē, vedekla gāja tai līdzī. Tur Ruti aprecēja Boāss. Viņiem piedzima dēls Obeds, bet Izraēla ķēniņš Dāvids bija Obeda mazdēls, kurš savu bērnību pavadīja Betlēmes laukos un klinšainajos pakalnos, ganot aitas. Tur arī viņš sacerēja un dziedāja daudzas slavas dziesmas Dievam, kā arī cīnījās ar lauvu un lāci, un tos uzvarēja.

Agrāk Betlēme netika uzskatīta par ievērojamu pilsētu. Bet vairāk nekā 700 gadus pirms Kristus dzimšanas Dievs pravietim Miham atklāja, ka Betlēmē dzims valdnieks, kurš valdīs Tā Kunga spēkā un nesīs mieru.

Nācarete

Nācarete ir pilsēta, kurā uzauga un apmēram 30 gadus nodzīvoja Jēzus. Šī pilsēta atrodas Galilejas dienviddaļā. Tā ir uzcelta nogāzē, un visapkārt to ietver kalni. Vecajā Derībā Nācarete īpaši netiek pieminēta, un arī Jēzus laikā tā tika uzskatīta par nenozīmīgu pilsētu (Jāņa 1:46). Cilvēkus, kas nāca no Galilejas apvidus, pārējie jūdi nevērtēja īpaši augstu, un kur nu vēl tos, kas nāca no tik niecīgas pilsētas kā Nācarete. Kad cilvēki uzzināja, ka Jēzus ir no šīs pilsētas, daudzi sāka šaubīties, vai tiešām Viņš ir apsoltais Mesija. Arī kāds vīrs Nātanaēls,

pirms viņš vēl bija saticis un iepazinis Jēzu, reiz jautāja: „Vai no Nācaretes var nākt kas labs?” Lai arī pilsēta atradās netālu no lielajiem tirdzniecības ceļiem, kas veda no Damaskas uz Ēģipti, Nācaretes ģeogrāfiskais stāvoklis bija neizdevīgs, un svešinieki tajā iegriezās reti. Bez tam pilsētas tuvumā bija maz ūdens.

Jēzus vecāki dzīvoja Nācaretē jau pirms Viņa piedzimšanas. Nācaretē Marijai parādījās eņģelis Gab-

riels, kas viņai pavēstīja, ka viņa kļūs par Jēzus māti (Lk. 1:26). Tas gan ir vienīgais brīnums, kas noticis Nācaretē, un pilsētas iedzīvotāji ar neticību un naidu uzņēma to, ko tiem vēlāk sacīja un mācīja Jēzus (Lūk. 4:28-30). Jēzus pats bija pārsteigts par

cilvēku neticību Nācaretē (Marka 6:1-6), un Viņš saprata, ka pravietis nekur nav mazāk cienīts kā savā dzimtajā zemē, savos rados un savās mājās.

*Izmantoti kristīgā izdevuma
„Gaismiņa” materiāli*

Uzdevums

Pārbaudi savas zināšanas!

Atzīmē pareizo atbildi!

1. Pilsēta, kurā uzauga Jēzus ir:

*Betlēme
Nācarete
Jeruzaleme*

2. Nācarete atrodas:

*Jūdejā
Samarijā
Galilejā*

3. Pilsēta, kura vistuvāk atradās Jeruzalemei:

*Nācarete
Jērika
Betlēme*

4. Nācarete tulkojumā nozīmē:

*auglīgā
maizes nams
zariņš, atvase*

5. Pilsēta, kura tika uzskatīta par nenozīmīgu:

*Jeruzaleme
Nācarete
Betlēme*

6. Betlēmē dzīvoja:

*Marija
Jāzeps
Dāvids*

7. Pravietis, kuram Dievs atklāja, ka Jēzus piedzims Betlēmē:

*Jesaja
Mozus
Miha*

8. Iemesli, kāpēc jūdi nevērtēja Nācaretes pilsētu, bija:

*nelieli ūdens krājumi
ģeogrāfiskais stāvoklis
tālu no tirdzniecības ceļiem*

Valda Reķe
ģimeņu kalpošanas
nodaļa

Par lidošanu, tauriņiem, pavasari un LABVĒLĪGU LAIKU

Kāpēc cilvēki lido? Viens no daudzajiem iemesliem: lai paceltos augstāk par zemi, lai paskatītos no attāluma. Protams, lidojot katram rodas savas pārdomas, savi vērtējumi, bet nenoliedzami, ka laiku pa laikam dzīvē vajag paskatīties uz visu notiekošo kā no malas, citādi.

No augšas viss izskatās ne tā kā ikdienā uz zemes – lietas mazākas un viss pārskatāmāks, redzams kopumā. No augšas raugoties, arī ikdienišķās lietas un rūpes paliek mazākas, viss lidojums tāpat kā dzīve kļūst pārskatāmāka.

Kāds ir teicis: “Ja esi izjutis lidojuma garšu, tu vienmēr staigāsi ar pret debesīm paceltām acīm, jo tur tu esi bijis un tur tu vienmēr gribēsi būt.”

Ikreiz, gatavojoties lidojumam, kaut kas kņud, kaut kas liek justies citādi, gribas teikt – izjūtas “kā spārnos”. Daudzi šo sajūtu sauc par “tauriņiem vēderā”. Ja vienreiz tie tauriņi lidojuši, tad gribas vēl un vēl!

Dzīves koplidojumā laiku pa laikam vajag just “tauriņus vēderā”, vai ne tā? (Ak, ko nu par to – tas jau piestāv tikai jaunajiem! Noteikti, ka tā, bet, ja, sakot “jā” vārdu, kaut viens taurenis nekūleņoja pa vēderu, tad kaut kas nav noticis.)

Īstenība jau ir tā, ka tie “tauriņi” tepat vien dzīvo, tikai jāļauj tiem lidot biežāk un ciemoties ikvienā mājā, ikvienās attiecībās. Tos tauriņus nedrīkst iesprostot vai pat nogalēt. Pavasarim īpaši piestāv tauriņi – gan dzeltenī, gan zilgani, gan raibi, pilnīgi visu krāsu, laiku un veidu!

Ko tad, ja vienam tie ir, bet otram – nu, nekā? Labā ziņa: viens tauriņš vienmēr ir vairāk nekā viens. Saka jau,

ka viena tauriņa spārnu vēdas var izraisīt pat globālu vētru, taču pāriem šie tauriņi dod mīlestības, labu emociju un kopīga piedzīvojuma vētru.

Ja patiešām sen nav tie tauriņi justī, tad vislabākais būtu – doties kopējā lidojumā. Ja nav ielānāts kāds tāls, garš lidojums, uzticoties kādai ļoti pārbaudītai, nopietnai aviokompānijai, neraižējieties par to! Lidojums ir iespējams: to var veikt vienas dienas garumā! Šādu lidojumu piedāvā lidojuma apkalpe nodibinājuma “Vērtību tilts” komandas izpildījumā. Vēl jāpiebilst, ka šie lidojumi ir ļoti “lipīgi”, jo tie, kas tos piedzīvojuši un izbaudījuši, iesaka tos saviem draugiem, bērniem un pilnīgi svešiem cilvēkiem, jo, ja esat pāris, izvēle šādam lidojumam ir ilgtermiņa ieguldījums jūsu privātajā attiecību bankā.

Esam jau lidojuši Rīgā, aprīlī lidojām Liepājā kopā ar brīnišķīgiem pāriem, kuri pēc lidojuma saka, piemēram:

- “tikai tagad, pēc daudziem laulībā nodzīvotiem gadiem, esam noformulējuši savas laulības mērķi. Tagad tas skaistā rāmī stāvēs mums labi redzamā vietā.”

- Kāds pāris ar sajūsmu teica, ka “pēc šīs dienas pasākuma esam guvuši radošu degsmi turpināt lidojumu ar vēl lielāku prieku”!

Viena no aktivitātēm, kas jāveic pārim, ir saistīta ar klausīšanās prasmēm. Daudzi, ļoti daudzi pasākuma dalībnieki atzina, ka:

- “daudzu nesaskaņu iemesls ir tajā, ka nenovērtējam, cik svarīgi ir mācēt gan runāt, gan uzklaustīt.”

Mēs, pasākuma vadītāji, esam gandarīti, ja pāriem pēc pasākuma ir apņemšanās nopietnāk attiekties pret to, ka visas domstarpības ir jāpārrunā, vairāk

jāvēlēt laiks kvalitatīvām sarunām, jāizrunājas un jāatrod jaunas iespējas. Pēc pasākuma mums ir ļoti svarīgi uzzināt, kā jūtas dalībnieki, ko ir ieguvuši, vai mums viss ir izdevies. Atvadoties saņemtie pateicības vārdi un atziņas ir tas, kas mums dod drosmi un iedvesmu turpināt iesākto.

- “...tie bija kā mazi svētki...”

- “tā bija iespēja brīvā atmosfērā padomāt par ļoti svarīgām lietām”

- „paldies šarmantajai komandai ar labo humora sajūtu”

- „mūsu attiecības palika mīļākas, tuvākas un ļāva saskatīt vairāk pozitīvo mūsu laulības dzīvē”

- „paldies par ārkārtīgi vieglu, radošu, atspirdzinošu pasākumu” u.c.

Mūsu komanda novēl visiem pāriem Latvijā – jauniem, nepieredzējušiem, ļoti pieredzējušiem – lidot, lidot abiem kopā, ļaut lidot “tauriņiem”, tos neiesprostot, izbaudīt kopējo lidojumu ar mērķi, ar mīlestību un lidojumam ļoti labvēlīgu laiku!

Mēs lidojam jau vairākus gadus kopā kā komanda un atsevišķi kā pāri par godu Tam, kurš “visu ir savā laikā jauki iekārtojis, pat arī Mūžību Viņš ir licis cilvēku sirdīs.”

Mēs nopietni plānojam gan braucienu uz “Mīlestības salu arhipelāgu” maija mēneša sākumā, gan arī vēl doties tālākos un tuvākos ceļojumos rudens pusē Latvijas lielākajās pilsētās.

Vairāk informācijas iegūsi, iztaujājot lidojumu dalībniekus, kā arī lasot un meklējot mājas lapā www.paru.nometne.info

Maina Roderte
Rīgas 7. draudze

VĒSTNEŠI TALSOS

23. februāris, saulaina ziemas diena, kas vēsta pavasara tuvošanos. Rīgas 7. draudzē jauniešu dievkalpojums, bet es esmu Talsos, un arī šeit dievkalpojumu vada jaunieši. Rakstot par viņiem, neatbildēšu uz AV vēlamajiem jautājumiem: kas, kad, kur, kā un kāpēc notika, bet pastāstīšu par savām pārdomām un ieguvumu. Tā nav bieži, kad vēl pēc nedēļas draudze ir iepriekšējā sabata dievkalpojuma iespaidā un par to runā.

Sabatskolā bija patīkami vērot, cik viegli jaunieši var visu paturēt prātā un izdarīt secinājumus no daudzajām un ne vienmēr tik pierastajām atbildēm. Gadu pieredze un zināšanas ir labas un vajadzīgas, bet uztvere, domu asums un laba atmiņa ir jaunības priekšrocības.

Kad dievkalpojuma otrajā daļā jauns puisis Edgars, kas draudzē ir pavisam nesen, pateica svētrunas tēmu, daži savos krēslos saguma: atkal vecā dziesmiņa par beznosacījuma mīlestību, kas biežāk izskan kā iedrošinājums neskumt, bet samierināties ar grēkiem, cerot, ka mīlestība visu piedos un aplās. Bet svētrunai uzņemot apgriezienus, vīru stāvi izslējās taisnāki. Cietās barības cienītāji kāri tvēra katru vārdu, ka daži nesadzirdētie man bija jāatkārto skaļāk.

Draudzei tā ir liela svētība, ja ir jaunieši, kas nesamierinās ar formālu reliģiju un kalpošanu Dievam, bet saprot lielo vajadzību pēc vienotības ar Tēvu, lai spētu tā mīlēt, kā Dievs mūs ir mīlējis. Jā, saņemot mīlestību un pašam mīlēt nav viens un tas pats. Es zinu, tā ir liela laime piedzīvot un saņemt Dieva mīlestību, bet tur tas jauneklis aicina izvēlēties un iekārot pašam mīlēt, kā Dievs mūs ir mīlējis, bet nezin kāpēc es baidos, un man ir grūti pasacīt „jā”. Tomēr es piecājos, ka

draudzē ir ļaudis, kas nebrīnās, bet mostas un aicina citus ārā no vienaldzības, paguruma, klibošanas un tukšuma pie spēka un Gara pārpilnības. „Tu, Tēvs, Manī un Es Tevī, lai arī viņi ir Mūsos.”

Pēc dievkalpojuma vēl bija nodarbības „Ceļa meklētājiem”. Abi jaunie brāļi, Juris un Edgars, lika lietā savu personīgo pieredzi, iespaidu un zināšanas, lai mazo delveru prātus un sirdis pagrieztu pretī skaudrajai realitātei. Bija aizraujoši klausīties, cik ļoti lielie puīši bija ieinteresēti pusaudžu liktenī. Kā viņi vēlējas, lai mazie saprastu, ka ne tikai alkohols, smēķēšana, narkotikas, bet arī datorspēles un televīzija ir instrumenti sātana rokās. Viņš tos izmanto lai viņu nenobriedušos prātus, kas vadās no „es gribu” un „man patīk”, paņemtu savā pārvaldībā, atņemtu tiem izšķiršanas spējas un interesi par Dievu. Tas, ko bērni dara šodien, nosaka viņu lietderīgumu un laimi visā turpmākajā dzīvē, arī mūžīgās dzīves iegūšanu vai zaudēšanu.

Pirms gadiem divdesmit pieciem kāds cietņams sludinātājs, runājot par gala notikumiem un draudzes misiju, izteicās, ka raugoties uz adventistu jaunatni Latvijā, viņš neredz, ka tā varētu nobeigt darbu un izsaukt Skaļo saucienu. Domāju, ka šodien viņš tā vairs neteiktu. Ir pienācis laiks piepildīties Kunga vārdiem: „Tiešām, tas Kungs ir darījis lielas lietas, par to mēs priecājamies. Atved, Kungs, atpakaļ mūsu cietumniekus, kā lietus liek atgriezties savās gultnes upēm dienvidu zemēs! (..) Viņi aiziet un raud, dārgu sēklu sējai nesdami, bet tiešām ar prieku viņi atkal nāks un nesīs mājup savus kūlītus.” Ps. 126: 3.6.

*Adventistu Latvijas draudžu savienības
Sieviešu kalpošanas 2. konference*

INOVATĪVA KALPOŠANA 2013. gada 2. jūnijā

Mērķis. Pulcināt kopā pārstāves no visām Adventistu Latvijas draudzēm, lai sniegtu informāciju par jaunumiem Transeiropas divīzijā un Baltijas ūnijā, dalītos pieredzē, dotu teorētiskas un praktiskas zināšanas, motivētu sievietes personīgai izaugsmei un aktīvai darbībai draudzē un sabiedrībā.

Konferences norises laiks un vieta. no 10.00 – 16.00 Rīgā, Baznīcas ielā 12 a. Reģistrēšanās 9.30.

Dalībnieki. Katra draudze ir aicināta uz kongresu izvirzīt vienu delegātu un vēl papildus vienu delegātu no katriem septiņdesmit sešiem (76) un simts piec-

desmit (150) draudzes locekļiem.

Konferencē piedalīsies. Transeiropas divīzijas bērnu un sieviešu kalpošanas vadītāja Klāra Sančes, Baltijas ūnijas Sieviešu kalpošanas nodaļas vadītāja Ruta Zilgalve, Baltijas ūnijas Ģimeņu kalpošanas nodaļas vadītāja Valda Reķe.

Pieteikšanās. Līdz 17. maijam pie savienības sekretāres, precīzi norādot, ka dalība tiek pieteikta sieviešu konferencei, informāciju sūtīt uz sdaoffice@gmail.com, zvanīt uz telefonu 6724-0121.

Aicinājums. Lūdzu pieteikties tiem, kas vēlas darboties kā brīvprātīgie konferences norises dienā. Jāpiesakās līdz 10. maijam pie savienības sekretāres, precīzi norādot, ka tiek pieteikta dalība brīvprātīgo darbam sieviešu konferen-

cē, informāciju sūtīt uz sdaoffice@gmail.com, zvanīt uz telefonu 6724-0121.

Īpaši svētki. Konferencē tiks suminātas trīs adventistu sievietes, kas veikušas izcilu darbu draudzes un sabiedrības labā. Lūdzu draudzēm pieteikt savas kandidatūras. Pieteikšanos organizēt caur savas draudzes mācītāja sievu vai savas draudzes mācītāju. Pieteikuma anketa jānosūta Dagnijai Rodertei līdz 3. maijam d.roderte@gmail.com. Konferencē būs sagatavotas siltas pusdienas un kafijas pauzes. Konferences dalībnieki aicināti dziedot 1Ls pusdienām.

*Sieviešu kalpošanas
nodaļas vadītāja
DAGNIJA RODERTE
d.roderte@gmail.com*

BĒRNU GRĀMATAS

**Trīs lieliskas
Bībeles uzlīmju
grāmatas ar stāstiem par
Jēzu, Daniēlu un Mozu.**

**Katrā grāmatā ir
vairāk nekā 70 uzlīmes,
kas palīdzēs bērniem
piedzīvot senos
notikumus atkal un
atkal.**

Izdevniecības PATMOS grāmatu galds Rīgā, Baznīcas ielā 12a
un grāmatnīca "Amnis" Lāčplēša ielā 37